

KØNSVÆRKER

NYE KANDIDATER DELER DERES
SPECIALER OM KØN

2025

EN UDGIVELSE AF
KOORDINATIONEN FOR KØNSFORSKNING
& KØBENHAVNS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

KONTAKT

koordinationen@hum.ku.dk

COVER ART

Nakisa Broby-Sobhdam fra
Københavns Universitetsbibliotek

LAYOUT OG DESIGN

Marie Ahlberg Andersen
Rosa Tygstrup Greiffenberg

REDAKTØRER

Katrine Schønemann
Selma Laier Kann-Christensen

ISBN: 978-87-89857-99-2

INDHOLD

INDLEDNING	4
KOM NU, MAND REBECCA ARENDES WEINREICH, SIMON PACKNESS & SOFIE ANNA THOMSEN LARSEN	5
FEMICIDE IN PALESTINE ARINA KAKI	11
“DU KLARER DIG BEDST SOM INTETKØN” CAROLINE AMALIE JUL STEENHOLT & GABRIELLE ANNE SEJERSEN GALLAGHER	19
FEMALE FRONTIERS ANDREA VEJTORP-BIRCH & RENÉE VICTORIA ELLIOTT	27
HVEM BESTEMMER OVER TRANSKROPPEN? JONATHAN RO BÅRDARSON TÓRGARÐ	39

INDLEDNING

Velkommen til et nyt specialetidsskrift, Kønsværker! Et tidsskrift, der er blevet til på baggrund af Kønsværket.

Kønsværket er et specialetforberedende seminar, hvor nyuddannede kandidater præsenterer deres arbejde med køn på tværs af fag, metoder og empiriske felter. Arrangementet giver således et aktuelt indblik i, hvordan studerende arbejder med køn på tværs af uddannelser ved universitetet.

Kønsværket er et samarbejde mellem Koordinationen for Kønsforskning og Københavns Universitetsbibliotek, Søndre Campus, der hvert semester inviterer tre kandidater til at holde et oplæg om deres specialer og deres erfaringer med at skrive et sådan.

Med Kønsværker udvides Kønsværket for første gang med et tidsskrift. Her har oplægsholderne fra 2025 omskrevet deres kandidat-specialer til kortere artikler. Artiklerne er udviklet gennem en studenterredigeret proces, hvor studerende med indsigt i kønsforskning har læst, kommenteret og kvalificeret bidragene. Processen har haft til formål både at styrke artiklernes analytiske skarphed og at give nye kandidater erfaring med akademisk publicering.

For læserne giver tidsskriftet indblik i ny, aktuelt viden om køn og kønsforsknings-relaterede emner, Tidsskriftet fungerer dermed både som en introduktion til nye forskningsperspektiver inden for kønsforskning og som et vindue til den brede vifte af specialearbejder, der produceres på tværs af universitetsfagmiljøer.

Kønsforskning er et tværfagligt felt, og denne mangfoldighed afspejles i artiklerne. I dette nummer spænder artiklerne både tematisk og geografisk bredt. Her behandles blandt andet kønsbaseret vold i Palæstina, nye maskulinitetsnormer blandt unge mænd, sprogets rolle i kønnede dynamikker på arbejdsmarkedet, venezuelanske kvinders migration til Colombia samt transpersoners erfaringer i mødet med sundhedsvæsenet. Tilsammen viser bidragene både analyser af eksplicit kønnet ulighed og undersøgelser af, hvordan køn kommer til udtryk gennem sociale, sproglige og institutionelle praksisser.

God læselyst.

*Fra studenterredaktører Katrine Schønemann og Selma Laier
Kann-Christensen
På vegne af Koordinationen for Kønsforskning*

KOM NU, MAND

DIALOGISKE OG SAMSKABENDE METODER I ARBEJDET MED UNGE MÆND OG MASKULINITET

AF REBECCA ARENDES WEINREICH, SIMON PACKNESS & SOFIE ANNA THOMSEN LARSEN

BASERET PÅ SPECIALET "KOM NU, MAND - EN SAMTALEBASERET
UNDERSØGELSE MED UNGE MÆND OM MASKULINITET", RUC 2025.

QR-KODE TIL
SPECIALET

Unge mænd er i stigende grad genstand for offentlig debat og bekymring. De omtales ofte i relation til mistrivsel, radikalisering og manglende følelsesmæssig åbenhed, samtidig med at de forventes at tage aktiv del i et samfund præget af ligestilling og refleksivitet. Maskulinitet er således blevet et omdrejningspunkt for kulturelle forhandlinger, hvor forestillingen om, hvad det vil sige at være mand, konstant udfordres og genforhandles.

På trods af en udbredt fortælling om, at unge mænd i dag er blevet bedre til at tale om følelser, peger både forskning og praksiserfaringer på, at traditionelle maskulinitetsnormer fortsat begrænser deres mulighed for at udtrykke sårbarhed og søge hjælp (Børns Vilkår, 2023; Børns Vilkår, 2024). Følelser som usikkerhed, skam og utilstrækkelighed forbliver ofte usagte, hvilket kan have konsekvenser for både trivsel og sociale relationer. Dette peger på et behov for at undersøge, hvordan unge mænd navigerer i samfundets maskulinitetsnormer, og hvordan de kan inddrages i en samskabelsesproces for at skabe viden herom.

Derfor fandt vi det i denne artikel relevant at undersøge spørgsmålet: Hvordan kan man skabe rum, hvor unge mænd har mulighed for at deltage i samtaler om maskulinitet? Med udgangspunkt i specialet "Kom nu, mand en samtalebaseret undersøgelse med unge mænd om maskulinitet", undersøges unge mænds forhandlinger af maskulinitet gennem samskabende workshops, og med dette afsæt argumenteres der for, at samskabende og dialogiske metoder kan fungere som en særlig velegnet indgang til at engagere unge mænd i refleksive samtaler.

Samskabelse som metodisk tilgang

Studiet blev udført som en kvalitativ, samskabende undersøgelse gennemført i form af syv workshops med i alt 29 unge mænd i alderen 15–20 år. Deltagerne blev rekrutteret via ungdomsuddannelser og deltog frivilligt i workshops, der havde til formål at skabe dialog om maskulinitet, følelser og sociale forventninger.

I de samskabende og dialogiske forskningsmetoder, betragtes deltagerne ikke udelukkende som informanter, men som aktive medskabere af viden (Philips, 2011). Workshopdesignet kombinerede kreative greb, herunder fiktive video-vignetter og dialogkort, som fungerede som fælles referenceramme for samtalen.

Vignetterne præsenterede genkendelige hverdagssituationer, hvor maskulinitetsnormer og følelsesmæssige dilemmaer var på spil, uden at deltagerne selv skulle udlevere personlige erfaringer direkte (Kandemir & Budd, 2018; O'Dell et al., 2012).

Tilgangen fungerede som en indirekte åbning til samtaler om sårbare emner, der ellers kan være vanskelige at sætte ord på, såsom følelser, usikkerhed og sociale forventninger. Den viste sig særlig væsentlig i arbejdet med målgruppen, hvor personlige spørgsmål kan opleves som både uvante og grænseoverskridende. Ved at tale ud fra fiktive karakterer kunne deltagerne projicere egne tanker og erfaringer ind i samtalen, samtidig med at de bevarede en distance (O'Dell et al., 2012). Workshops blev således faciliteret med fokus på tryk, gensidig respekt og frivillighed, og der blev lagt vægt på etiske hensyn såsom anonymisering og relationel etik.

Empirien består af lydoptagelser fra workshops, som efterfølgende er blevet kodet tematisk med fokus på centrale mønstre i deltagerenes udsagn (Tangaard & Brinkmann, 2020). Metodisk har ambitionen ikke været at afdække sandheden om unge mænds maskulinitet, men snarere at undersøge, hvordan forståelser af maskulinitet bliver til og forhandles i konkrete sociale og kommunikative situationer. Dette indebærer en forståelse af empirien som situeret og relationelt produceret, hvor deltagerne både taler ud fra egne erfaringer og i relation til de fællesskaber, de er en del af.

Teoretiske perspektiver på unge mænd og maskulinitet

Det teoretiske afsæt er forankret i maskulinitetsforskning og dialogisk kommunikationsteori. Et centralt begreb er Raewyn Connells teori om hegemonisk maskulinitet, som beskriver den kulturelt dominerende form for maskulinitet, der legitimerer mænds overordnede position i kønshierarkiet. Hegemonisk maskulinitet fungerer normativt ved at opstille idealer for, hvad der opfattes som legitim og ønskværdig mandighed, samtidig med at andre maskuliniteter marginaliseres (Connell, 1995; Connell & Messerschmidt, 2005). Dette perspektiv er særligt relevant i analysen af, hvordan unge mænd orienterer sig mod fællesskabets forventninger og forsøger at navigere inden for disse normer.

Derudover inddrages Dorte Marie Søndergaards begreb om subjektivering, som belyser, hvordan individer bliver til som kønnede subjekter gennem diskursive og sociale processer. Kroppen forstås her som en central identitetsmarkør, hvorigennem maskulinitet aflæses, iscenesættes og forhandles (Søndergaard, 2006). Denne forståelse er særlig relevant i forhold til unge mænd, hvor kropsidealer og fysisk fremtoning spiller en afgørende rolle i sociale fællesskaber.

Fællesskabets forhandling og kontrol

Analysen udfoldes gennem flere gennemgående tematikker, der peger på centrale spændingsfelter i de unges forhandlinger af maskulinitet. Tematikkerne skal ikke forstås som adskilte kategorier, men som indbyrdes forbundne positioner og erfaringer, der tilsammen belyser, hvordan maskulinitet opleves, forhandles og tillægges

betydning i sociale fællesskaber. I udfoldelsen af deltagernes udsagn bliver det muligt at få øje på både de synlige og mere tavse normer, der former deres handlemuligheder.

At være "en af drengene"

På tværs af materialet træder fællesskabet frem som en central reference for deltagernes forståelse af, hvad det vil sige at være mand. Flere beskriver et konstant blik på, hvordan man passer ind, og hvordan man undgår at falde udenfor. Idealet om at være "en af drengene" bliver ikke formuleret direkte som et pres, men fremstår som en tavs norm, der regulerer adfærd, humor og måder at tale på. I samtalerne opstår der en genkendelse i, at man navigerer i et socialt rum, hvor tilhørsforhold er betinget af, at man ikke skiller sig for meget ud:

"Meget det her med, at ligesom tage en udfordring op, fordi det er ligesom gruppen, der har sat en eller anden ramme for, hvordan det skal være. Og så følger man den, fordi ellers så passer man ikke ind" (Ruben, Frederiksberg Gymnasium).

Maskulinitet opleves ikke alene som et individuelt projekt, men som noget, der konstant forhandles i relation til andre. At være "en af drengene" handler både om tryghed og om tilpasning, hvor bestemte positioner bliver mere acceptable end andre. Samtidig bliver det tydeligt, at fællesskabet fungerer som en ramme for, hvad der kan siges og gøres, og dermed også for, hvilke sider af én selv der får plads. Ønsker man at blive inkluderet, indebærer det ofte en form for uformel afprøvning, hvor man må demonstrere sit værd over for de andre. Ruben uddyber: "(...) ellers så er man en taber og en, der ikke tør noget. En kedelig type. Og det vil man helst ikke være" (Ruben, Frederiksberg Gymnasium). Flere deltagere oplever, at det er nødvendigt at udvise risikovillighed og loyalitet overfor gruppen, hvilket kan ansues som en særlig måde at udøve maskulinitet på, hvor træk som mod, fysisk robusthed eller risikabel adfærd bliver tillagt højere værdi, og dermed etablerer maskulin anerkendelse (Connell & Messerschmidt, 2005, s. 851). Gruppernes aktiviteter er derfor også løbende i udvikling og opretholdes gennem en kultur, der skabes kollektivt.

At have kroppen under kontrol

Kroppen fremstår som et centralt omdrejningspunkt for deltagernes refleksioner om maskulinitet. Den bliver et synligt tegn på disciplin, styrke og selvkontrol, men også et sted, hvor usikkerhed kan opstå. I samtalerne kredser flere om betydningen af fysisk fremtoning, træning og kropslig fremtræden som noget, der både giver status og skaber pres:

"Jeg tror også, at der er et skønhedsideal for mænd. At være meget trænet og have en meget defineret krop. Om ikke andet så også mentalt, tror jeg. Det der med at vise, at man er den store stærke. Som ligesom tager styringen. Og fylder meget i rummet. Både visuelt, men også mentalt" (Daniel, Frederiksberg Gymnasium).

Udsagnet peger på, hvordan kroppen fungerer som en social markør for maskulinitet, hvor kontrol og selvdisciplin forbindes med at være en "rigtig" mand. På den måde bliver krop og adfærd symboler på mandens position i samfundet, hvor maskulinitet formes både

gennem det kropslige udtryk og gennem social handlekraft og dominans. . Set ud fra et perspektiv om hegemonisk maskulinitet, er disse karaktertræk med til at skabe et internt socialt hierarki, som underordner andre former for maskulinitet (Connell, 1995, s. 77-78).

Flere udsagn peger på en tidstypisk orientering mod at 'arbejde på sig selv', hvor kroppen forstås som noget, der kan og bør optimeres gennem træning, disciplin og selvkontrol. Maskulinitet bliver dermed ikke blot noget, man er, men noget man løbende udvikler og forbedrer, hvilket placerer ansvaret for anerkendelse og tilhørsforhold hos den enkelte. Samtidig antydes en underliggende sårbarhed, hvor kroppen bliver et projekt, man konstant skal arbejde på for at leve op til forventningerne. Dette beskrives blandt andet af Kevin:

"Mange har en fordom om, at hvis man er en lille smule buttet eller ikke laver så meget træning, så er man bare forkert. Altså så kan man ikke have det sjovt, så skal man bare sidde og spise hele tiden. Og man kan ikke have en kæreste, fordi det kan jo ikke lade sig gøre. Altså når man er tyk, så kan man ikke have sex. Man bli-ver bare sat i sådan en boks. Og medmindre du gør noget ved det, så bliver du bare der"
(Kevin, Baunehøj Efterskole).

Kroppen bliver dermed både et redskab til at opnå anerkendelse og en potentiel kilde til usikkerhed. Udsagnene viser, hvordan kroppen fungerer som en social identitetsmarkør, der placerer individet i ofte usynlige hierarkier, og hvordan man gennem gentagelse og eksklusion bliver subjektiveret ind i bestemte positioner (Søndergaard, 2006, s. 90). Således fungerer kropsidealer som sociale markører, der kan være med til at definere ens muligheder og status (Søndergaard, 2006, s. 94).

De oversete følelser

Selvom følelser ikke fylder meget i deltagernes hverdagssamtaler, er de til stede – blot i en mere indirekte form. Flere fortæller, at det kan være vanskeligt at tale om det, der er svært, og at sådanne samtaler ofte undgås eller pakkes ind i humor. Følelser fremstår derfor ikke som fraværende, men som noget, der bevæger sig i periferien af fællesskabet: "Så spørger man lige, 'hvordan det går?', 'Ja, det går sgu meget godt', men vi ved ikke, om der er et eller andet, der ligger inde bagved, som man ligger og slås med. Det kommer ikke så nemt til os drenge, tror jeg" (Ruben, Frederiksberg Gymnasium). Han uddyber efterfølgende: "Jeg føler altså, folk er åbne over for det. At hvis man gerne vil tale om svære ting, så go ahead" (Ruben, Frederiksberg Gymnasium). Deltagernes beskrivelser peger dermed på en kontrast mellem, hvad der opleves som muligt, og hvad der samtidig opfattes som socialt acceptabelt. I forlængelse af hegemonisk maskulinitet kan dette ses som et udtryk for, hvordan bestemte normer fremstår naturlige og styrende, uden nødvendigvis at blive italesat direkte (Connell & Messerschmidt, 2005, s. 832). På overfladen oplever deltagerne en frihed til at tale om følelser, men i praksis sker det sjældent. Risikoen for at blive dømt, hvis man skiller sig ud, virker socialt regulerende og skaber en usynlig grænse for, hvor meget man kan åbne op, hvilket betyder, at muligheden for sårbarhed ofte forbliver uudnyttet.

Flere af deltagerne peger desuden på opvækst og kultur som en del af forklaringen:

"Jeg tror det er en kulturel ting, at altså piger, de bliver lært, at de skal tale sammen, hvis der er et problem. (...) det er helt fra barnsben af. Hvis en pige græder, så bliver hun trøstet af sine forældre. Hvis en dreng græder, så skal han bare op og i gang igen. Og så bliver de meget hurtigt lært, at de bare skal tale om deres følelser. Og drenge bliver så lært, at de bare skal komme videre" (Jannik, Baunehøj Efterskole).

Citatet peger på, hvordan følelsesmæssige udtryksformer tidligt formes gennem kønnede forventninger, hvor drenge i højere grad socialiseres til at håndtere følelser ved at komme videre frem for at tale om dem. Dermed bliver følelser ikke fraværende, men positioneres som noget, der sjældent får plads som et naturligt omdrejningspunkt for samtale. På tværs af materialet tegner der sig således et billede af, at der eksisterer en bevidsthed om, at man kan have det svært, men at der samtidig mangler et fælles sprog og et trygt rum, hvor sådanne erfaringer kan deles uden risiko for at blive positioneret anderledes.

Konklusion

Vi har i denne artikel undersøgt, hvordan samskabende og dialogiske metoder kan bidrage til at få unge mænd i tale om maskulinitetsnormer. Med afsæt i en tematisk analyse viser fundene, at unge mænd kontinuerligt navigerer i et spændingsfelt mellem ønsket om at høre til i fællesskabet, et fokus på kontrol og selvudvikling samt mulighederne for at udtrykke følelser og sårbarhed.

Analysen viser, at idealet om at være en del af fællesskabet fungerer som en central social reference, der både skaber tilhørsforhold og sætter rammer for, hvad der opleves som legitimt at dele. Kroppen fremstår som en synlig markør for disciplin og maskulinitet, men også som et projekt, der fordrer løbende arbejde med sig selv for at leve op til samtidens forventninger. Samtidig træder følelser ofte mere forsigtigt frem og kræver gensidighed og trygge relationelle rammer for at blive udtrykt.

Metodisk peger studiet på, at samskabende og dialogiske formater kan understøtte sådanne rammer og dermed åbne for refleksion og fælles undersøgelser af erfaringer, der ellers sjældent får plads i de unges hverdagsfællesskaber. Snarere end at ophæve maskulinitetsnormer skaber metoden midlertidige rum, hvor de kan forhandles, udfordres og nuanceres.

LITTERATUR

Aveling, E.-L., Gillespie, A., & Cornish, F. (2015). "A qualitative method for analysing multivoicedness." *Qualitative Research*, 15(6), 670–687.
<https://doi.org/10.1177/1468794114557991>

Børns Vilkår. (2023). *Unge mænd i mistvivsel*. https://bornsvilkar.dk/wp-content/uploads/2023/06/Unge-maend-i-mistvivsel-hvorfor-soeger-de-ikke-hjaelp_final9.pdf

Børns Vilkår. (2024b). *Snævre normer i børne- og ungefællesskaber*. <https://bornsvilkar.dk/wp-content/uploads/2024/05/Snaevre-normer-i-boerne-og-ungefaellesskaber-1.pdf>

Connell, R. W. (1995). *Masculinities*. University of California Press.

Connell, R. W., & Messerschmidt, J. W. (2005). "Hegemonic masculinity: Rethinking the concept." *Gender & Society*, 19(6), s. 829–859.
<https://doi.org/10.1177/0891243205278639>

Johansen, T. R., Olesen, B. R., & Phillips, L. (2018). Med dialog som metode og analysegenstand: problematikker på tværs. I R. Olesen, L. Phillips, & T. R. Johansen (Red.), *Dialog og samskabelse: Metoder til en refleksiv praksis* (kap. 8). Akademisk Forlag.

Kandemir, A., & Budd, R. (2018). "Using vignettes to explore reality and values with young people." *Forum: Qualitative Social Research*, 19(2).
<https://doi.org/10.17169/fqs-19.2.2914>

Marková, I. (2006). "On 'the inner alter' in dialogue." *International Journal for Dialogical Science*, 1(1), 125–147.
http://ijds.lemoyne.edu/journal/1_1/index.html

O'Dell, L., Crafter, S., de Abreu, G., & Cline, T. (2012). "The problem of interpretation in vignette methodology in research with young people." *Qualitative Research*, 12(6), 702–714.
<https://doi.org/10.1177/1468794112439003>

Olesen, B. R., Johansen, T. R., & Phillips, L. (2018). Med dialog som metode og analysegenstand: problematikker på tværs. I R. Olesen, L. Phillips, & T. R. Johansen (Red.), *Dialog og samskabelse: Metoder til en refleksiv praksis* (kap. 1). Akademisk Forlag.

Phillips, L. J. (2011). Med forskel som forandringskraft: En introduktion til dialogisk kommunikationsteori. I P. Almlund & N. B. Andersen (Red.), *Fra metateori til kommunikation* (kap. 5). Hans Reitzels Forlag.

Søndergaard, D. M. (2006). *Tegnet på kroppen: Køn, koder og konstruktioner blandt unge voksne i Akademia*. Hans Reitzels Forlag

Tanggaard, L., & Brinkmann, S. (2020). *Kvalitative metoder: En grundbog* (3. oplag). Hans Reitzels Forlag.

FEMICIDE IN PALESTINE

PATRIARCHY, OCCUPATION, AND LEGAL FRAGMENTATION (2010–2022)

BY ARINA KAKI

THE ARTICLE IS BASED ON THE MASTER'S THESIS, "FEMICIDE IN PALESTINE: PATRIARCHY, OCCUPATION, AND LEGAL FRAGMENTATION (2010–2022)", KU 2024

QR-KODE TIL
SPECIALET

Femicide is not confined to particular cultures or regions but appears across societies in different forms. It refers to the killing of women because they are women and draws attention to the gendered nature of such violence. As Shahrzad Mojab notes, it is embedded in broader systems that cut across class, geography, and social context. While femicide is a universal problem, its expression in Palestinian society must be understood in relation to legal fragmentation, political instability, and prolonged occupation (Shalhoub-Kevorkian & Daher-Nashif, 2013, p. 297).

In this article, Palestine refers to the West Bank and the Gaza Strip. These areas are governed through different authorities and legal systems, which affect how laws are applied and how cases of violence are handled. The West Bank operates under a combination of Palestinian Authority administration and Israeli control, while Gaza has been governed by Hamas since 2007 and remains under blockade (Al Jazeera, 2021). This division affects access to protection, legal remedies, and coordination between institutions, particularly in cases of gender-based violence (GBV). Laws exist, but enforcement is inconsistent. This gap shapes how femicide cases are investigated and addressed. (United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women (UN Women) & United Nations Development Programme, 2018, p. 10).

Law, Occupation and Patriarchal Authority

The legal and political context of the West Bank and Gaza is marked by fragmentation and overlapping authorities. Ottoman, British Mandate, Jordanian, Egyptian, Israeli military, and Palestinian Authority laws coexist unevenly, producing inconsistencies in enforcement and interpretation. This layered structure has direct implications for GBV (Mahamid et al., 2023). Palestine lacks a comprehensive domestic violence law, leaving abuse within the family to be addressed primarily through general penal provisions rather than a unified protective framework. Historically, provisions within the Jordanian Penal Code allowed reduced sentences in cases framed as "crimes of honor." Although these mitigating articles were formally repealed in the West Bank in 2011 and 2018, reforms have not been uniformly applied, particularly in Gaza (United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women (UN Women) & United Nations Development Programme, 2018, p. 9).

In Gaza, the absence of comprehensive domestic violence legislation and limited institutional protections further restrict women's access to justice. In some cases, deaths have been recorded as suicide or accidental "falls from balconies," obscuring accountability. Shalhoub-Kevorkian documents how femicide cases were closed under the category of Qada'an wa-qaddar ("fate and destiny"), thereby removing criminal responsibility from perpetrators (Shalhoub-Kevorkian, 2003, p. 586). This practice reflects not only institutional weakness but also a broader social logic in which exposing the circumstances of a woman's death may be seen as damaging to family honor. As one tribal notable stated, "filth can only be dealt with by burying it", capturing the tendency to conceal such cases rather than expose them (Shalhoub-Kevorkian, 2003, p. 585).

Israeli legal and military regimes governing the occupied Palestinian territories operate within a broader political context shaped by spatial segregation and limited Palestinian sovereignty (United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women (UN Women) & United Nations Development Programme, 2018, p. 10). Military control, movement restrictions, economic marginalization, and the threat of house demolitions structure everyday life and produce what Shalhoub-Kevorkian and Daher-Nashif describe as a "politics of exclusion" (Shalhoub-Kevorkian & Daher-Nashif, 2013, p. 296). Within this environment, women in the West Bank face not only patriarchal constraints but also persistent economic and social insecurity. Shalhoub-Kevorkian argues that violence against women (VAW) is "affected and exacerbated" by these broader conditions, while the destabilization of masculine roles under occupation can further intensify gendered forms of control and violence (Shalhoub-Kevorkian, 2003, pp. 583–584).

As Shalhoub-Kevorkian explains: "The more Palestinian men have suffered at the hands of the Israeli occupiers (e.g., beatings, incarceration, humiliation), the more they have been prone to vent their anger and feelings of helplessness and inferiority on women." (Shalhoub-Kevorkian, 2003, p. 584).

Practices of monitoring and regulation extend beyond the political sphere and shape social relations more broadly. While patriarchal norms predate occupation, prolonged conflict intensifies pressures linked to authority, reputation, and social control (Shalhoub-Kevorkian & Daher-Nashif, 2013, p. 301). When combined with weakened institutional protection and inconsistent enforcement, these dynamics create conditions in which coercive control can escalate with limited interruption. Occupation does not directly cause femicide; rather, it structures the environment in which violence may unfold and institutional responses re-main fragile (Daher-Nashif, 2022, pp. 1078–1079).

This study employs a qualitative case-based approach to examine documented femicide cases in the West Bank and Gaza between 2010 and 2020. The analysis draws on media reports, human rights documentation, and publicly available legal information.

Selected cases reflect different forms of lethal violence, including intimate partner femicide (IPF) and killings framed through honor-related narratives. The study uses thematic analysis to identify patterns of coercive control, escalation, resistance, and institutional response. Monckton-Smith’s model helps frame intimate partner dynamics, while legal and social contexts are considered in how these deaths are documented. Despite relying on publicly available sources, the recurring patterns allow for broader structural conclusions.

Escalation of Violence within Societal Structures

This article draws on two complementary theoretical perspectives to analyze femicide in the West Bank and Gaza. The first is Jane Monckton-Smith’s model of IPF, developed through domestic homicide reviews in the United Kingdom. Monckton-Smith demonstrates that femicide is rarely a sudden “crime of passion,” but rather the outcome of escalating coercive control and perceived loss of dominance. Emotional abuse, surveillance, isolation, and threats are not minor warning signs but central components in a pattern that may end in homicide (Monckton-Smith, 2020, p. 21). Monckton Smith’s eight-stage model traces this progression from prior abuse, through trigger events such as separation, to planning and killing. Table 1 presents a simplified overview of the eight stages for the purposes of this study.

Table 1	Eight Stages of Intimate Partner Femicide
Stage 1	A prior history of stalking or abuse.
Stage 2	A rapidly developing or intense relationship.
Stage 3	The emergence of coercive control.
Stage 4	A trigger event, often separation or the threat of separation.
Stage 5	Escalation of abuse.
Stage 6	Change in the perpetrator’s thinking.
Stage 7	Planning.
Stage 8	The homicide.

The model highlights how violence develops over time and how warning signs often precede lethal outcomes. Although developed in a UK context, it provides a structured way to identify escalation, shifts in perpetrator thinking, and moments of heightened risk. In this article, the model is used as an analytical lens rather than a fixed template, allowing attention to how such patterns unfold within a different legal and political environment. Importantly, Monckton-Smith also argues that changes in the perpetrator's thinking are shaped not only by personal relationship dynamics, but by wider social and cultural beliefs. Feelings of injustice, entitlement, and a sense that others support the offender's position can make escalation seem justified. Discourses that normalize stalking, threats, and victim-blaming can increase the risk of serious assault. Coercive control is therefore not merely individual behavior, but socially reinforced (Monckton-Smith, 2020, p. 21).

While Monckton-Smith focuses on escalation within intimate relationships, Nadera Shalhoub-Kevorkian broadens the analysis. In collaboration with Daher-Nashif, she rejects the framing of "honor killings" as cultural traditions, arguing that the term reproduces the perpetrators' justificatory discourse and instead situates such violence within patriarchal, legal, and colonial structures that regulate women's bodies and mobility (Daher-Nashif, 2022, p. 1080).

Femicide is embedded in broader politics of exclusion and cultures of control in which women's behavior is monitored, judged, and regulated through family, community, and legal structures. Within such systems, punishment may be justified when women are perceived to violate norms related to honor, sexuality, or obedience (de Jong, 2014, p. 348).

Shalhoub-Kevorkian challenges definitions that restrict femicide to the act of killing itself. She argues that death begins when a woman is "living on death row," meaning she is socially sentenced to death and forced to live under the continual threat of being killed. At this point, she is already a victim of femicide because death is redefined as the "inability to live" rather than the mere inability to breathe (Shalhoub-Kevorkian, 2003, p. 582). Shalhoub-Kevorkian also challenges narrow forensic definitions that reduce femicide to the biological fact of death. Through concepts such as "living on death row" and "death without dying," she explains how women may exist under continuous surveillance and threat long before lethal violence occurs (Shalhoub-Kevorkian, 2003, p. 591).

Femicide, in this view, is not confined to the moment of killing but forms part of a continuum of gendered control. (Shalhoub-Kevorkian & Daher-Nashif, 2013, pp. 1081–1082). These perspectives allow femicide to be analyzed on two levels. Monckton-Smith makes visible the relational dynamics of coercive control and escalation within intimate relationships. Shalhoub-Kevorkian situates such violence within wider structures of patriarchal authority and political power. Combining these approaches makes it possible to see femicide both as a pattern within intimate relationships and as a form of violence shaped by broader legal and social structures.

Femicide Cases' Shared Patterns of Control and Resistance

This section applies Monckton-Smith's eight stage model of IPF to two cases from the West Bank, in order to illustrate how patterns of escalation identified in the model can also appear in killings framed through different forms of gendered violence. The cases were selected because they reflect recurring themes in femicide cases in Palestine while representing different relational contexts. Both cases also sparked public outrage and demonstrations against GBV, with Israa's killing in particular gaining international attention through the campaign #WeAreAllIsraaGhrayeb (Sawafta, 2019).

Sabreen Khweira, a 30-year-old mother of four from the West Bank, was killed by her husband in November 2021 after years of documented abuse. Reports describe repeated physical violence, threats, and prior police involvement, indicating that the relationship was marked by sustained coercion long before the homicide (2021, الإخبارية).

According to Monckton-Smith, escalation typically builds on an existing pattern of abuse. In Sabreen's relationship, violence was continuous rather than episodic, and control was a central dynamic. Coercive control extended beyond physical assault to include threats and intimidation. Although she sought refuge with family members, the abuse continued. Her repeated returns are more plausibly understood in the context of constraint than as evidence of reconciliation (Tahhan, 2021).

Escalation appears to have intensified when separation became a possibility. As Monckton-Smith notes, perceived loss of control often precedes further escalation. In this case, Sabreen's attempts to distance herself from the perpetrator coincided with increasing threats and a more explicit reassertion of authority, consistent with a shift in perpetrator thinking.

Applying the model suggests that Sabreen's killing followed identifiable stages of escalation, with warning signs evident and prior complaints indicating awareness of the risk. The fatal outcome occurred within an intensifying pattern of coercive control that was not interrupted.

Israa Ghrayeb was a 21 year old Palestinian woman from the West Bank whose death in 2019 received significant public attention. Her killing was described as an "honour killing," yet this label obscures more than it explains. Rather than treating the killing as a cultural category, it is more analytically useful to examine how accusations of dishonor were mobilized to regulate women's behavior and justify violence within broader systems of patriarchal control. As Shalhoub-Kevorkian argues, such framing shifts attention away from patterns of control and prolonged violence and toward a simplified cultural justification for the killing (Schneider, 2024, p. 355).

Examining the narratives surrounding Israa's death therefore helps reveal how authority and reputation became central to the escalation

of violence in this case. Monckton Smith's emphasis on control and escalation therefore remains analytically relevant, even though her model was developed in the context of IPF (Schneider, 2024, p. 355).

After meeting her fiancé at a café, Israa shared images from the encounter on social media. According to reports, the post angered family members who viewed it as damaging to the family's reputation and allegedly assaulted her, leaving her hospitalized with serious injuries. From her hospital bed she posted a picture of her bruises, publicly documenting the abuse (Schneider, 2024, pp. 356–358).

In Monckton-Smith's framework, the social media post of the café meeting appears to function as the trigger (stage 4), a stage often associated with separation or the threat of separation. Her hospitalization created a brief physical distance from her family during which she publicly exposed the violence, an act that may have intensified the perceived challenge to family authority and contributed to a "change in thinking" (stage 6) (Schneider, 2024, pp. 357–358). Family members claimed that Israa had fallen from a balcony and attributed her behavior to possession by a jinn[1] (Schneider, 2024, p. 364). Such explanations resemble the patterns described earlier by Shalhoub-Kevorkian, where deaths may be framed as accidents, suicide, or fate. Narratives that function as social codes concealing violence while deflecting responsibility. During Israa's hospitalization, recordings of her screams circulated and her injuries were visible, yet these warning signs did not lead to protection that could interrupt the escalation. She was later released into the care of her family, after which the violence continued (Schneider, 2024, pp. 356–358). This raises questions about intervention, a pattern also visible in Sabreen's case, where earlier reports of abuse within her marriage did not prevent the fatal outcome.

In both cases the women resisted attempts to control their behavior, with Sabreen repeatedly attempting to leave and Israa publicly exposing the violence, challenging the trope that abused women remain passive recipients of violence. Both were also educated, employed, and socially active, contradicting assumptions that such violence primarily affects socially marginalized women. At the same time, the context differs, as Sabreen was killed by an intimate partner after prolonged coercive control, while Israa's case involved family members invoking reputation and honor.

Despite these differences, both women appear to have been living in what Shalhoub-Kevorkian describes as a condition of "living on death row", since the threat of lethal punishment was already present long before the final act occurred, even though the precise moment that would trigger it remained uncertain. The comparison between the two cases indicates that these killings are better understood as the culmination of an unfolding process, reinforcing the argument that femicide rarely occurs spontaneously and that earlier recognition of warning signs may allow for prevention.

[1] Jinn are supernatural beings in Islamic cosmology, often incorrectly equated with evil spirits. 16

Using the model across these cases makes visible the patterned nature of escalation and shifts the analytical focus away from cultural exceptionalism toward processes of authority, regulation, and institutional response. The comparison shows that violence intensified when control was challenged and that warning signs failed to prompt effective intervention, visible in Sabreen's case through escalating coercive control within an intimate relationship and in Israa Ghrayeb's case through violence mobilized around accusations related to reputation.

Conclusion

This article has examined femicide in Palestine through the combined perspectives of coercive control and structural violence. As discussed in the introduction, VAW in the West Bank and Gaza unfolds within a broader context shaped by occupation, legal fragmentation, and uneven institutional protection. These conditions do not directly produce femicide, but they shape the environment in which violence develops and how institutions respond to it.

Applying Monckton-Smith's model across cases from different relational contexts shows that similar patterns of escalation can emerge even when violence is framed through different narratives, such as intimate partner abuse or accusations related to honor.

Focusing on these patterns shifts attention away from cultural explanations and toward the processes through which authority is asserted and violence escalates.

BIBLIOGRAPHY

Al Jazeera. (2021, March 14). *Gaza Strip: A beginner's guide to an enclave under blockade*. <https://www.aljazeera.com/news/2021/3/14/a-guide-to-the-gaza-strip>

Daher-Nashif, S. (2022). Intersectionality and Femicide: Palestinian Women's Experiences With the Murders of Their Beloved Female Relatives. *Violence Against Women*, 28(5), 1077–1097. <https://doi.org/10.1177/10778012211014561>

de Jong, A. (2014). Women's resistance, femicide, and 'dead without dying' in Palestine: An interview with Dr Nadera Shalhoub-Kevorkian. *Tijdschrift Voor Genderstudies*, 17(4), 345–355. <https://doi.org/10.5117/TVGN2014.4.JONG>

Kaki, A. (2024). *Femicide in Palestine*. Department of Cross-Cultural and Regional Studies, University of Copenhagen.

Mahamid, F., Hattab, M., & Berte, D. (2023). Palestinian law to protect family and prevent violence: Challenges with public opinion. *BMC Public Health*, 23(1), 412. <https://doi.org/10.1186/s12889-023-15276-9>

Monckton-Smith, J. (2020). Intimate Partner Femicide: Using Foucauldian analysis to track an eight stage relationship progression to homicide. *Violence Against Women*, 26(11), Article 11. <https://doi.org/10.1177/1077801219863876>

Sawafta, A. (2019, September 4). Palestinian women demand legal protection after suspected 'honor killing'. *Reuters*. <https://www.reuters.com/article/idUSKCN1VP2AV/>

Schneider, I. (2024). 'Honour'-Crime? Femicide? 'Just' Family Violence? Was it the Jinnī in the End? Narratives around a Young Woman's Death in Palestine in 2019. In K. Föllmer, L. M. Franke, & R. Ben Amara (Eds), *Rethinking the Anthropology of Islam: Dynamics of Change in Muslim Societies*. In *Honour of Roman Loimeier* (pp. 355–378). De Gruyter. https://www.degruyterbrill.com/document/doi/10.1515/9783111341651-018/html?lang=en&srsId=AfmBOorH_ZhafN-8ea09h5oA9ZT96KnvK5DvAoHh5XrOTg8ac416GAXS&utm_source=chatgpt.com

Shalhoub-Kevorkian, N. (2003). Reexamining Femicide: Breaking the Silence and Crossing "Scientific" Borders. *Signs: Journal of Women in Culture and Society*, 28(2), 581–608. <https://doi.org/10.1086/342590>

Shalhoub-Kevorkian, N., & Daher-Nashif, S. (2013). Femicide and Colonization: Between the Politics of Exclusion and the Culture of Control. *Violence Against Women*, 19(3), 295–315.

Tahhan, Z. A. (2021). Palestine: Femicide highlights need for domestic violence law. *Al Jazeera*. <https://www.aljazeera.com/features/2021/11/29/palestinefemicide>

United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women (UN Women), & United Nations Development Programme. (2018). *Gender Justice and The Law*.

الإخبارية، س. (2021). هدهدها بالحرق والقتل ثم طعنها ومثل بجثتها. تفاصيل مقتل 'صابرين خويبة' من كفر نعمة. <https://samanews.ps/ar/post/497826>

DU KLARER DIG BEDST SOM INTETKØN

EN SPROGPSYKOLOGISK UNDERSØGELSE AF SPROGLIGE NARRATIVER PÅ ARBEJDSMARKEDET

AF CAROLINE AMALIE JUL STEENHOLT & GABRIELLE ANNA SEJERSEN GALLAGHER

BASERET PÅ SPECIALET "DU KLARER DIG BEDST SOM INTETKØN: EN SPROGPSYKOLOGISK
UNDERSØGELSE AF SPROGLIGE NARRATIVER PÅ ARBEJDSMARKEDET, KU 2025

QR-KODE TIL
SPECIALET

"Vi takker for henvendelsen, men må desværre takke pænt nej til at medvirke. Vi ønsker jer god vind med projektet."

Sådan lød endnu et svar fra en af de mange virksomheder, vi henvendte os til i løbet af efterårssemestret 2024. Vi ønskede at få adgang til en virksomhedsafdeling for at undersøge, hvordan sproget, der bruges internt på et givent kontor, kan afspejle eller forme konstruktionen af køn. Efterhånden som afslagene tikkede ind, bemærkede vi et interessant mønster. Hvem var det, der svarede os? Hvem påtog sig opgaven at sige nej? Næsten alle svarene kom fra kvinder. Et tilfældigt udsving? Måske. Men i lyset af de narrativer, vi senere henvendte i vores kvalitative interviews, fremstod dette som en tidlig antydning af en kønnet arbejdsdeling, hvor det relationelle og administrative arbejde ofte placeres i kvindens hænder. Vi var nysgerrige på, hvordan køn ellers manifesterer sig i arbejdslivet. Ikke blot som en strukturel størelse, men som noget, der gøres, siges og forhandles gennem sprog.

På det moderne arbejdsmarked anerkendes kvinders faglighed først, når deres kønnede udtryk træder i baggrunden. Titlen "Du klarer dig bedst som intetkøn" refererer til udviskning af kvindelighed, ikke nonbinær identitet. Artiklen undersøger, hvordan kvinder beskriver deres erfaringer, og hvordan deres fortællinger afspejler eller udfordrer kønnede strukturer. Ved at give plads til disse narrativer bidrager vi til forståelsen af, hvordan køn former arbejdslivet.

Performativet og kroppens tegn

Artiklens teoretiske fundament er forankret i poststrukturalistisk og feministisk teori med fokus på køn som en social og sproglig konstruktion. Centralt står Judith Butlers forståelse af køn som en performativ praksis. Butler (2010; 2024) argumenterer for, at kategorierne "mand" og "kvinde" ikke er naturgivne, men sociale konstruktioner, der eksisterer i og gennem sprog og interaktion. Køn er således et performativt fænomen, der skabes gennem handlinger, og afspejler de normer og forventninger, der er indlejret i samfundet. Denne opfattelse muliggør en analyse af, hvordan kvinders identitet og position på arbejdsmarkedet er formet af normer, de ikke nødvendigvis selv har valgt, men som de må forholde sig til og agere inden for. Det får konsekvenser for, hvordan kvinder bliver vurderet, og hvilke roller og muligheder de tilskrives. Ofte kan dette være på baggrund af forestillinger om, hvad det vil sige at være "kvinde" i en given arbejdsmæssig kontekst.

Sara Louise Muhr (2019; 2020) kritiserer de traditionelle forklaringsmodeller for kvinders lave repræsentation i ledelse, som ofte skyldes antagelser om manglende evner, vilje eller mod. Hun påpeger, at kønsspecifikke stereotyper og både eksplicite og implicite bias præger vurderinger af kandidater, så kvinder forventes at udvise "feminine" egenskaber som empati og relationel forståelse, mens mænd forbindes med handlekraft og autoritet.

Dorthe Marie Søndergaard (2024) undersøger i *Tegnet På Kroppen*, hvordan kroppen fungerer som bærer og producent af sociale og kulturelle betydninger, særligt hvordan en kønnet krop opleves og forstås i forskellige sociale kontekster. Et nøglebegreb i Søndergaards teori er idéen om kroppen som tegnbærer, hvor kroppe læses, tolkes og kategoriseres i forhold til køn, alder, race og seksualitet. Kroppen bliver således et tegn, der enten stemmer overens med de dominerende kulturelle normer og forventninger – og derfor fremstår genkendeligt og bliver integreret – eller afviger og risikerer eksklusion. Begrebet 'tegnet på kroppen' har til formål at fremmedgøre et fænomen, der fremstår så selvfølgeligt for os, at det næsten unddrager sig vores opmærksomhed, som netop det, der konstituerer mænd og kvinder. Her ekspliciterer Søndergaard, at det, der i sin kulturelle indforståethed bliver usynligt, ikke er mænd og kvinder, men snarere det som mænd og kvinder er konstrueret af. Hun beskriver det som: "Det er det, mænd og kvinder kan være og leve, og det er alt det, de ikke kan være og leve, fordi de skal være mænd og kvinder." (Søndergaard, 2024) Med udgangspunkt i denne fortolkning, benytter vi begrebet "kvindeligt og mandligt kropsmærkede aktører".

Da vores analyse er forankret i en poststrukturalistisk og feministisk forståelsesramme, skal resultaterne i den følgende analyse læses som teoretisk informerede fortolkninger af, hvordan køn konstrueres og forhandles i informanternes narrativer – og ikke som en objektiv sandhed.

Sproglige valg som udtryk for kønnede erfaringer

Artiklen bygger på ni kvalitative, semistrukturerede interviews med kvinder i alderen 24 til 70 år, der alle er aktive på det danske arbejdsmarked. Informanterne repræsenterer en bred vifte af brancher fra akademien til byggebranchen. Denne variation muliggør en nuanceret belysning af, hvordan køn forhandles på tværs af organisatoriske og kulturelle kontekster. Interviewene er transskriberet og analyseret med inspiration fra IPA (Smith et al., 2009), der fokuserer på, hvordan individer skaber mening i deres erfaringer. Denne tilgang er særligt relevant for vores undersøgelse, da vi ikke søger at generalisere kvinders oplevelser på arbejdsmarkedet, men belyse informanternes specifikke sproglige narrativer og de diskurser, der er med til at konstituere deres oplevelser. Derudover er der anvendt en tematisk analyse for at identificere gennemgående mønstre i materialet (Braun & Clarke, 2006). De tre hovedtemaer er: (1) Kønsroller- og stereotyper, (2) Kønnede forventninger og (3) Bias og sexisme. Analysen er desuden funderet i konversationsanalyse (Heritage, 2010) med fokus på sproglige valg, pauser, betoning og epistemisk positionering (Mortensen, 2012).

Herved kan vi gennem analyse af informanternes konkrete sproglige valg understøtte vores forståelse og analyse af narrativer, hvilket giver os mulighed for at forstå dem på et mere betydningsskabende niveau. Citater med særlig analytisk relevans er blevet fintransskriberet med henblik på at åbne dybere indsigter i informanternes sproglige og prosodiske virkemidler, hvilket kan bidrage til forståelsen og betydningsskabelsen i informanternes narrativer. Ved at markere elementer som intonation, pauser og betoning kan vi få indblik i, hvordan betydning ikke kun skabes gennem ord, men også gennem måden, hvorpå noget bliver sagt. Det har vi gjort ved hjælp af en transskriberingsnøgle, hvor vi har nærlyttet til udvalgte citater gentagne gange for at opfange sproglige variationer og kommunikative mekanismer, der kan have betydning for fortolkningen af narrativerne.

Transskriberingsnøgle:

Symbol	Betydning
(.)	Blød parentes med punktum angiver en såkaldt mikropause på under 0.2 sekunder.
(0.5)	Blød parentes med decimaler angiver en pause målt i sekunder.
: eller ::	Kolon angiver en forlænget lyd, flere kolon en kraftigere forlænget lyd
↑ord	Opadgående pil markerer en lokal intonationsstigning
↓ord	Nedadgående pil markerer et lokalt intonationsfald
>hurtigt<	Pileparenteser, der vender indad, angiver, at noget er udtalt hurtigt
<langsomt>	Pileparenteser, der vender udad, angiver, at noget er udtalt langsomt
.h	Punktum efterfulgt af 'h' angiver en hørbar indånding

Det er væsentligt at understrege, at undersøgelsen ikke er generelt repræsentativ, da datamaterialet baserer sig på en relativt lille og specifik gruppe af informanter. Ikke desto mindre muliggør interviewene stadig at undersøge, hvordan sproglige narrativer er med til at konstituere køn på arbejdsmarkedet.

Skema over informanter:

Navn og alder	Arbejde
Amalie, 24	Studertermedhjælper i en afdeling for digitalisering og IT
Selma, 24	Lærling i byggebranchen
Cecilia, 27	Analytiker i rådgivningsvirksomhed
Maja, 28	Projektleder i en større international virksomhed
Sofia, 29	Konsulent med finansiel specialisering i en privat rådgivningsvirksomhed
Signe, 41	Projektchef i en brancheorganisation
Charlotte, 47	Lektor på et universitet
Astrid, 53	Skoleleder
Kira, 70	Billedkunstner

Forhandling af køn på arbejdspladsen

Analysen er struktureret omkring de tre hovedtemaer: kønsroller- og stereotyper, kønnede forventninger og bias samt sexisme. Artiklen giver et indblik i analysen og udvalgte eksempler, men går ikke i dybden med alle de perspektiver, der udfoldes i specialet.

Kvinde på en mandsdomineret arbejdsplads

For de kvindeligt kropsmærkede aktører i erhvervslivet tager forskelsbehandlingen for eksempel form af "husholdningsarbejde", herunder at tømme opvaskemaskinen, lave kaffe til møder, og tage referat. Tømrerlærlingen Selma oplever en anden udfordring, da hun skal finde en læreplads. Allerede i sin ansøgningsproces beskriver Selma, hvordan hun mødte modstand på grund af sit køn. Her fortæller hun, at hun gentagne gange blev mødt med bemærkninger som: "Vi tager ikke kvinder ind, fordi de ikke kan tåle jargonen", "de er for svage", eller "arbejdet kvinder laver, skal alligevel laves om". Med afsæt i Butler (2010) bliver Selmas erfaring et eksempel på, hvordan køn ikke blot er en kategori, men et kriterium for eksklusion fra bestemte fag og positioner.

Kvindekroppen tilskrives betydninger, som virker naturlige og uforanderlige. Selma italesætter, hvordan hun føler, at kvinder på uretfærdigt vis bliver vurderet inden de overhovedet har fået arbejdet, hvilket ikke gælder for mændene, der først vurderes på baggrund af deres udførte arbejde. Hun oplever, at hun må gå ind i et rum med kroppen først: til beskrivelse og vurdering. Ud fra Muhr (2019) udledes, at Selmas krop bliver aflæst eller kønnet som "upraktisk" og "følsom". Det sker ikke på baggrund af reel erfaring, men gennem en kulturelt betinget forventning om, hvad en kvindekrop kan og ikke kan.

Kønkvoter eller kvalifikationer?

Når man undersøger køn og kønsroller på arbejdsmarkedet, kommer man ikke udenom spørgsmålet om kønkvoter. Informanternes holdning til kønkvoter er præget af en diskrepans, der opstår mellem ønsket om, at kønkvoter ikke er nødvendige samtidig med, at de opleves som den eneste måde at opnå reel kønsbalance. Analysen viser en generationsbetinget forskel i holdningen til kønkvoter. De yngre informanter var imod kønkvoter og fokuserede udelukkende på personens kvalifikationer. En mulig forklaring på, at de yngre kvinder narrativt udtrykker modstand mod kønkvoter og fremhæver, at kvalifikationer, og ikke køn, bør være afgørende, kan være, at de endnu ikke har gjort erfaringer med at blive fravalgt.

Signe, Charlotte og Kira, der alle er over 40 år, tilkendegiver en vis støtte til kønkvoter, samtidig med at de udtrykker, at sådanne tiltag ideelt set ikke bør være nødvendige. Dette paradoks – mellem en narrativ forestilling om ligestilling som noget, der burde opnås uden særordninger, og en erkendelse af de strukturelle uligheder, der gør kønkvoter relevante – manifesterer sig sprogligt gennem konjunktionen "men". Denne konjunktion fungerer grammatisk som en markør for kontrast og understreger ambivalensen mellem idealet og den faktiske erfaringsbaserede realitet. Dette fremgår eksempelvis af følgende citat:

"h jamen det et >godt spørgsmål<. Ø::hm jeg tror, jeg synes, vi skal have↑kønkvoter*. Ø:h igen fordi >altså i ↑princippet synes jeg< det er fuldstændig latterligt* fordi det altså <men vi er jo ikke der> (...) Øh altså det er min <indgangsbillet> og nu har det må-(0.5) for mange kvinder har det jo været en <udgangsbillet> >ikke< altså at være kvinde."*

Her kommer Signes ambivalens til udtryk i formulering: "fuldstændig latterligt* (...) <men vi er jo ikke der>". Den vurderende adjektiviske frase "fuldstændig latterligt" signalerer, at hun tager afstand til påstanden. Den deklarative sætning "<men vi er jo ikke der>", udtales både langsomt og med emfase på ordene "er" og "der", hvilket understreger Signes pointe om, at denne realitet netop er årsagen til, at kønkvoter er nødvendige. Signe understreger yderligere, at vi ikke er et sted, hvor mandligt og kvindeligt kropsmærkede aktører tilvælges ligeligt. Ved at udtale "<men vi er jo ikke der>" langsomt, foreskriver hun, at det ikke bare er okay, men faktisk en nødvendighed, at man bliver tilvalgt grundet sit køn.

Signe vedkender sig, at hun får adgang, fordi hun er kvinde, men forsøger samtidig at omkode denne adgang som en mulighed for at blive anerkendt på baggrund af sin faglighed i stedet for sit køn. Hendes refleksioner belyser således de forhandlinger, der er til stede, når et kønnet subjekt forsøger at navigere inden for rammerne af en strukturel orden, hvor forestillingen om neutralitet i praksis er illusorisk.

Signe pointerer desuden, at det at være kvinde kan være en indgangsbillet frem for en udgangsbillet, som det tidligere har været for mange kvinder. Søndergaard (2024) argumenterer for, at hvis et individ opleves som for afvigende fra normen, vil det ofte møde ekskluderende i stedet for inkluderende kræfter fra omgivelserne. Signes narrativ illustrerer, at kvindelighed stadig i visse professionelle rum kan blive tolket som afvigende og dermed fungerer ekskluderende, hvorfor strukturelle greb som kønskvoter er nødvendige for at skabe lige muligheder og adgang.

Strukturelle barrierer i forældreskabet

Alle informanterne havde forholdt sig til barsel og reflekteret over, hvordan det kunne påvirke deres karriere. Eksempelvis hvornår det er fordelagtigt at få børn, hvad det indebærer og hvilke konsekvenser det kan have for økonomi, forfremmelser og pension. Søndergaard (2024) har i sin forskning fundet belæg for, at der er kønsbaseret sammenhæng mellem vægtningen af arbejde i og uden for hjemmet. Fordi kvinder påtager sig mere arbejde i hjemmet, har de begrænsede muligheder for at påtage sig samme mængde arbejde uden for hjemmet, hvilket Charlottes oplevelse også er med til at understrege:

"Der blev kommenteret meget på (.) begge >jeg har to børn ↑ik< at de to gange jeg har været <↑gravid> omkring det her med <'nå, men vi troede ↓gerne (.) du ville ↓have (.) en ↓universitets øh ↓karriere.'> Hvor jeg var sådan, 'øh ja:?' og det kunne mine >mandlige kollegaer godt ↑sige< (.) <som havde ↑børn.> Men det at jeg var ↑kvinde og ville være i akademisk og samtidig have ↓børn det (.) >kunne man jo ikke<."

Charlotte illustrerer her, at det for mandligt kropsmærkede kolleger (med børn) virker helt uforeneligt, at en kvinde får børn, hvis hun vil gøre karriere i akademisk. Søndergaards (2024) ovenstående pointe understøtter netop dette udsagn, da det her tydeliggøres, at der er en forventning om, hvordan en kvindeligt kropsmærket aktør skal opføre sig, hvis hun ønsker at være mor – og at denne forventning ikke stemmer overens med opførslen, det kræver, hvis man ønsker sig en karriere i akademisk. De stereotypiske kønsroller tydeliggøres ved, at de mandlige kolleger har børn, og at det altså tilsyneladende ikke har været et problem for deres karriere at få børn. Herved illustreres det, at den mandligt kropsmærkede aktør ikke skal opfylde samme rolle overfor børnene – og hans virksomhed i hjemmet således begrænses af integrationen i virksomhed uden for hjemmet, hvorimod Charlottes virksomhed uden for hjemmet begrænses betydeligt af hendes virksomhed i hjemmet.

Charlottes narrativ understreger også, at der er en tydelig forventning til, at hun påtager sig en større ansvarsrolle end faderen til børnene, da det impliceres, at hun ikke har tid til at excellere i sin karriere grundet et større behov eller fokus på at stifte familie. Hvis de mandligt og kvindeligt kropsmærkede aktører havde samme forudsætninger, både hjemme og på arbejdspladsen, måtte der være en forventning til, at det huslige og opdragelsesmæssige arbejde fordeles ligeligt, hvorfor der burde være lige meget tid for begge aktører til at skabe karriere og familie.

Konklusion

Artiklen har undersøgt, hvordan køn konstrueres, forhandles og får materielle konsekvenser i arbejdslivet gennem sproglige narrativer. Analysen viser, at kvindeligt kropsmærkede aktører fortsat møder strukturer og forventninger, der former deres muligheder, positioner og selvforståelse på arbejdsmarkedet.

På tværs af brancher træder forskellige mønstre frem. For det første manifesterer køn sig i en kønnet arbejdsdeling, hvor kvinder pålægges relationelle og praktiske opgaver eller ekskluderes fra bestemte fag med henvisning til forestillinger om deres kompetencer baseret på deres krop og køn. For det andet synliggør informanternes ambivalente forhold til kønskvoter, hvordan idealet om meritokrati kolliderer med erfaringer af strukturel ulighed. Særligt de ældre informanternes narrativer peger på, at ligestilling ikke opstår af sig selv, men kræver strukturelle indgreb. For det tredje fremstår forældreskab som en central differentieringsmekanisme, hvor kvinders karrierevalg i højere grad problematiseres og betinges af normative forventninger til moderskab, mens fædres karriereforløb i mindre grad udfordres.

Samlet set peger artiklen på, at forestillingen om det kønsneutrale arbejdsmarked er illusorisk. Kvindelighed træder først i baggrunden, når den ikke forstyrrer den implicitte norm – som ofte er mandligt kodet. At "klare sig bedst som intetkøn" bliver således en strategi for at navigere i en struktur, hvor kroppen allerede er læst og fortolket gennem kønnede forestillinger.

LITTERATUR

Braun, V., and Victoria Clarke (2006). "Using Thematic Analysis in Psychology." *Qualitative Research in Psychology*, vol. 3, no. 2, pp. 77–101. <https://doi.org/10.1191/1478088706qp0630a>.

Butler, J. (2010). *Kønsballade*, Forlaget THP.

Heritage, J. (2010), Conversation Analysis: Practices and Methods. In David Silverman (ed.) *Qualitative Sociology* (3rd Edition) (pp. 208-230). London: Sage

Mortensen, J. (2012). Epistemisk positionering i dansk talesprog. NyS.

Muhr, S. Louise (2020). Biasblokkere Som Middel Til Ligestilling På Arbejdsmarkedet: Hvordan Ubevidste Bias Skaber Ulighed, Og Hvordan de Kan Blokeres. *Samfundsøkonomen*, vol. 2020, pp. 32–35, <https://doi.org/10.7146/samfundsokonomien.v2020i1.140360>.

Muhr, S. Louise (2019). *Ledelse af køn: Hvordan kønsstereotyper former kvinders og mænds karrierer: En bog om barrierer og nye strategier*. Djøf Forlag.

Smith, P, Tindall, L. Flower and M. Larkin (2009). Interpretative Phenomenological Analysis: Theory, Method and Research.: London: Sage. *Qualitative Research in Psychology*, 6(4), 346–347. <https://doi.org/10.1080/14780880903340091>

Søndergaard, D. Marie (2024). *Tegnet på kroppen: Køn: Koder og konstruktioner blandt unge voksne i academia*. Museum Tusculanums Forlag.

FEMALE FRONTIERS

GENDERED SOCIO-ECONOMIC DYNAMICS OF MIGRATION THROUGH THE LENS OF VENEZUELAN FEMALE MIGRATION TO COLOMBIA

BY ANDREA VEJTORP-BIRCH & RENÉE VICTORIA ELLIOTT

BASED ON THE MASTER'S THESIS "FEMALE FRONTIERS: GENDERED SOCIO-ECONOMIC DYNAMICS OF MIGRATION THROUGH THE LENS OF VENEZUELAN FEMALE MIGRATION TO COLOMBIA", KU 2024

QR-KODE TIL
SPECIALET

In the last decade, Venezuela has experienced one of the most profound economic and political crises in Latin American history, leading to one of the largest displacement episodes in the region (Lzaguirre and Walsham, 2021). Over 7 million Venezuelans have left the country, and around 3 million of them have settled in Colombia (de Rodríguez, Martínez and Miranda, 2022; Ble, 2023). Women constitute roughly half of these migrants, yet their perspectives remain underrepresented in both public discourse and policy (Obinna, 2023).

This article examines how gendered dynamics intersect with migration policies, socio-economic conditions, and patriarchal norms to shape the experiences of Venezuelan female migrants in Colombia. The paper addresses the overarching research question: How do gendered dynamics intersect with migration policies, socio-economic conditions, and patriarchal norms to influence the experiences of female migrants? Through a mixed-methods approach, it highlights structural barriers, labour market discrimination, informal and precarious work, and the continuation of gender-based violence (GBV) in the migration journey. While Colombia has adopted innovative policies that prioritise regularisation and access to the labour market and social services, these policies do not specifically address the gendered challenges that women face as both migrants and women. Our findings reveal significant socio-economic disparities in employment, earnings, and social protections between Venezuelan migrant women and their male counterparts, and Colombian nationals. It is important to note that the unexpected and illegal removal of President Nicolas Maduro by the United States Forces in January 2026 has created new uncertainty for the people of Venezuela and the region at large. . While current analyses indicates that such sudden political rupture will not necessarily trigger immediate large-scale returns or new mass outflows (Frouws, Forin, and Tomasi, 2026), the evolving security, economic, and social conditions, as well as the governance and policies of both countries is likely to affect ongoing flows. Further research will be needed to understand the full ramifications of this, however it remains outside the scope of this article as it was originally written in 2024.

Datasets and Lived Experiences

This study employs a mixed-methods approach that combines quantitative analysis of national survey data with qualitative insights from Venezuelan migrant women. The quantitative component draws on

two 2023 datasets from the Colombian National Administrative Department of Statistics (DANE): the Migration Pulse Survey (EPM), which captures the characteristics and experiences of Venezuelan migrants (N=6,582), and the Large Integrated Household Survey (GEIH), which includes both Colombians and migrants (N=69,442, of whom 2,471 are Venezuelan migrants). These datasets offer information on demographic profiles, labour-market participation, contract status, health insurance, and migration histories.

To identify gendered patterns in employment, social protection, and earnings, we conducted summary-statistics analysis alongside regression models that compare Venezuelan women with Venezuelan men and Colombian nationals. Rather than focusing on statistical procedures, the analysis highlights the broad socio-economic trends that structure migrant women's opportunities and constraints.

The qualitative component complements these statistical findings with lived experience. We conducted an online survey and three in-depth interviews with Venezuelan migrant women residing in Colombia, accessed through snowball sampling. Interviews, conducted partly in Spanish with translation support, lasted approximately one hour and explored migration trajectories, labour experiences, discrimination, caregiving responsibilities and aspirations. Although not representative, these narratives provide depth and nuance, bringing to light issues that quantitative surveys may overlook.

Three methodological considerations guided our analysis. First, while ethnicity and race shape women's experiences, these dimensions are treated as cross-cutting elements rather than primary analytical categories. Second, because DANE surveys record sex, not gender identity, we apply a binary analytic frame, recognising that this does not reflect the full complexity of gendered experiences but aligns with available data. Finally, we recognise our positionality as European researchers. Our analytical lens is inevitably shaped by Eurocentric academic traditions. To mitigate this, we foreground migrant women's voices throughout and draw on feminist and Global South scholarship to interpret the findings in context.

Understanding Migration

This article is grounded in a body of literature that focuses on a critical approach to development, moving beyond growth-centred and neo-liberal perspectives. Instead, it incorporates decolonial and feminist scholarship that highlights the structural, institutional, and social constraints that shape women's lives, particularly in the Global South. Drawing on Crenshaw's (1989) theory of intersectionality, emphasising how gender and gender identity intersect with class, race, ethnicity, migration status, and sexuality to create layers of discrimination and oppression, understanding Venezuelan women's migration requires situating their experiences within these interconnected systems of power.

We conceptualise migration as a process shaped by a combination of intersecting socio-economic, political, and cultural factors, utilising the concept of forced migration. As Wise, Covarrubias and Puentes (2013) argue, structural inequalities embedded in the neo-liberal global capitalist economy alongside racial and class hierar-

chies, help explain why people move, and whose labour becomes exploitable within global and regional markets. Building on this conceptualisation, we note that although most countries do not classify Venezuelans as refugees, the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) has stated that according to the 1951 Convention/1967 Protocol and the 1984 Cartagena Declaration on Refugees, “almost all migrants from Venezuela qualify for international protection” (Holloway et al., 2022, p. 13).

Feminist research further underscores that women experience migration differently from men, often in more precarious and violent ways. Women are disproportionately exposed to risks across the entire migration journey, both in their places of origin, on the move, and in their destinations (Stefoni et al., 2021; Cerrutti, 2022; Obinna, 2023). Obinna (2023) conceptualises these experiences as the continuum of violence, shaped by patriarchal norms, xenophobia, and economic precarity. Feminist scholarship highlights that migration frequently reinforces gendered divisions of labour, particularly in relation to unpaid care work and household responsibilities (Calderón-Jaramillo et al., 2020, cited in Obinna, 2023). This exacerbates the constraints women face in accessing stable employment, income, and social protections.

Our analysis draws on development theorists such as de Haas (2010) and Sen (1999), who define development, not merely as economic growth but as the improvement of livelihoods, enhancement of people's capabilities, and substantive freedoms. As de Haas argues, livelihoods encompass income-generating activities as well as the social institutions and intra-household relations that shape access to resources across the life course. Sen's capabilities approach positions development as “the process of expanding the substantive freedoms that people enjoy” (Sen, 1999, cited in de Haas, 2010, p. 250). Feminist scholars from the Latin America and the Caribbean (LAC) region similarly foreground dignity as a core element of people's strategies for navigating inequality: “notions of dignity underpin the ways women, men and children deal and manoeuvre through their inequitable and often oppressive social situations” (Bolles and Yelvington, 2010, p. 1). Viewing migration through this lens allows us to foreground women's agency, aspirations, and struggles for a dignified life, rather than reducing them to economic units or passive victims.

Finally, this article engages with the gender-migration-development nexus, including debates on the perceived ‘feminization’ of migration. This highlights that women have always participated as migrants, and emphasising women's multifaceted roles as economic actors, caregivers, decision-makers, and agents of social change within both their households and host societies (Oso and Ribas-Mateos, 2013).

Understanding Gender in Venezuela's Economic Decline

Over the past decade, Venezuela has faced one of the most severe economic and humanitarian crises in its history. The country experienced a staggering decline in real Gross Domestic Product (GDP), estimated to have contracted by over 75% between 2013 and 2021, making it the most significant economic collapse for a non-conflict

nation in nearly fifty years (Alvarez et al., 2022). This economic rupture unfolded alongside a political transition from a limited democracy to an increasingly authoritarian regime under President Nicolás Maduro (Bull and Rosales, 2020). As economic conditions worsened, basic services collapsed, and insecurity intensified, more than 7 million people (about 23% of the population) had fled Venezuela by August 2022 (Alvarez et al., 2022; Arena et al., 2022), a figure that rose to 8 million by the end of 2025 (Esquivel, 2026).

Colombia has become the main destination country, currently hosting the largest number of Venezuelan migrants (approximately 3 million) in part due to its geographical proximity and historical ties (de Rodríguez, Martínez and Miranda, 2022; Ble, 2023). Women represent about half of all migrants from Venezuela, and according to Amnesty International and the UNHCR, account for about 50% of refugees in Colombia (Obinna, 2023). In response to this unprecedented inflow, the Colombian government has prioritised the economic integration of Venezuelan migrants by implementing comparatively inclusive and humanitarian migration policies aimed at supporting regularisation and socio-economic integration.

However, changes in 2022 initiated by President Gustavo Petro's administration threaten progress and efforts to integrate Venezuelans into Colombian society and economy (International Crisis Group, 2022; Ble, 2023). For instance, employment rates among Venezuelan migrants, especially women, are notably low (48.1%), compared to men (70.7%) (Woldemikael et al., 2022). Furthermore, migrant women in Colombia face significant obstacles in securing satisfactory employment, including lower wages, longer working hours, and increased levels of labour abuse and discrimination compared to their Colombian counterparts (ibid; International Crisis Group, 2022). Their migration journeys are also shaped by caregiving responsibilities, as women often migrate with children, compounding their economic and social precarity (Zlotnik, 1995). Taken together, these dynamics reveal how Venezuela's collapse has intersected with entrenched gendered inequalities to produce particularly vulnerable conditions for Venezuelan migrant women.

Machismo

Misogyny and sexism continue to structure social life across the world, and the LAC region is no exception. Violence against women remains prevalent, with as many as one in three women globally experiencing some form of victimisation (Moreno et al., 2005, cited in Wilson, 2014). The persistence of gendered oppression denies women basic human dignity, affects both mental and physical health, and constrains the social and economic potential of half the population. The economic costs of this inequality are significant: the OECD (2020) estimates that gender inequality reduces global income by almost 8%, amounting to over 400 billion USD in the LAC region alone, or approximately 1,135 USD per capita. Addressing gender inequality could increase GDP per capita in the region by an estimated 5,000 USD per capita, equivalent to 3.6 percentage point rise in GDP (ibid).

Feminist scholars seek to (re-)conceptualise violence against women “[...] as a problem rooted in structural conditions such as political economy, globalisation, the expansion of capitalism, and the growing inequality between rich and poor nations as well as in the dynamics of interpersonal relations” (Merry, 2003 and Wies, 2011 cited in Wilson, 2014, p. 4). Within the LAC region, gender relations are shaped by machismo, a cultural idea of ‘exaggerated masculinity’ associated with dominance, aggression, and male authority, and its counterpart, marianismo portraying women as the always suffering mother, referring to Mary, mother of Jesus (Cosgrove and Tzul Tzul, 2022). Machismo “is the belief that women should be subordinate to the needs and desires of their male partners, taking care of them, providing them pleasure” (Wilson, 2014, p. 4).

The roots of these patriarchal structures are undeniably tied to colonialism and colonial violence, power, and gender dynamics. Post-colonial feminists illustrate how historical and racialised relations of power have continued to shape modern gender norms and institutional discrimination across the region (Stefoni et al., 2021).

GBV and the Continuum of Violence

GBV is one of the most pervasive and serious consequences of gender discrimination and stereotypes. South America reports some of the highest levels of domestic violence in the world, with 33% of women having experienced domestic violence (OECD, 2020). The region also has the world’s highest recorded rates of femicide: 3,529 cases were documented in 2018 (ibid). Colombia reflects these patterns, with over 122,000 cases of GBV in 2020 alone (Obinna, 2023).

Venezuelan migrant women face even greater risks. Amnesty International found that between 2018 and 2019, more than 57% of deaths among Venezuelan women in Colombia were classified as femicides, with victims having suffered GBV (ibid). These patterns illustrate what Obinna (2023) calls the continuum of violence: women encounter cumulative forms of harm in their countries of origin, along migration routes, and in host countries. For migrant women, violence is not an isolated incident, but a condition shaped by intersecting vulnerabilities such as migration status, gender, race, class, and xenophobia.

The Double Shift

Patriarchal norms remain most deeply entrenched in the household. The ‘family and household sphere’ continues to be seen as the women’s domain, and outside of the productive economic sphere. Time-use data reflects this: in the LAC region women spend about five hours a day on unpaid household and care work (three times as much as men) (OECD, 2020). This unequal division of labour has produced the widely recognised ‘double shift’ which means that although women have entered the labour market in increasing numbers, they continue to bear most domestic responsibilities. The result is less time available for paid work, fewer opportunities for career advancement, and a persistent wage gap.

Furthermore, despite achieving higher levels of education, women across the LAC region persistently earn less (on average 30%) than men, and are disproportionately concentrated in informal and low-productivity sectors such as agriculture, commerce, and services (OECD, 2020). These structural inequalities are mirrored in the labour market experiences of Venezuelan migrants. Although an estimated 1.4 million Venezuelans were working in Colombia in 2021 (DANE, 2022 cited in Bitar, 2022), migrants face higher unemployment rates compared to the national average. The gender gap is particularly stark, unemployment among established Venezuelan migrant women stands at 16.3%, rising to a staggering 32.8% for recent arrivals. Among men, the rates are significantly lower at 10.2% and 17.3% respectively (*ibid*). Venezuelan migrant women are therefore doubly disadvantaged, first by their gender, and second by their migration status, which shapes their opportunities, earning potential, and exposure to exploitation.

To Become Nobody

Drawing on the EPM and GEIH datasets, the socio-economic position of Venezuelan migrant women in Colombia shows a consistent pattern of intersectional disadvantage. The migrant population is young and majority female (56%), many hold some form of regularisation, and more than half report leaving Venezuela due to human rights violations. These characteristics align with research describing the Venezuelan exodus as a form of forced migration driven by structural violence, political repression, and profound socio-economic collapse (Holloway et al., 2022; de Rodríguez, Martínez and Miranda, 2022). As one interviewee summarised poignantly: “It does not matter if you are a doctor or if you are an architect, the moment you are forced to leave your country and immigrate elsewhere, you become a nobody” (Carmen). This sentiment captures the sense of invisibility and devaluation that permeates the experiences of many Venezuelan migrant women in Colombia.

Gendered Labour

The data reveal stark gender differences in labour force participation. Venezuelan women participate in paid work at much lower rates than men, with a large share reporting household chores as their main weekly activity. This reproduces machista gender norms in the region (OECD, 2020) and the well-documented double shift, where women combine paid work with heavy unpaid care responsibilities (Calderón-Jaramillo et al., 2020; Obinna, 2023). Interview narratives vividly illustrate this reality. Gabriella shared: “...at home I do have [to do] most of the household chores.” She further recalled being judged “for being the only female child and not living with [her] parents to take care of them, for reaching 35 without a partner and children, and for having travelled alone abroad,” underscoring the persistence of machista cultural expectations shaping women’s roles in both countries (Ivancheva and Keating, 2020). Despite both her and her partner working full-time, Gabriella acknowledged that she remained “primarily responsible for most of the chores around the house,” exemplifying how migration does not necessarily relieve women of traditional gender roles.

Instead, migration often intensifies care burdens due to the loss of extended family networks, reducing time available for paid work and generating “great physical, emotional, and psychological fatigue” (Contreras et al., 2019, cited in Stefoni et al., 2021, p. 532).

Our data confirms that Venezuelan migrants, particularly women, remain largely excluded from formal employment. Few hold written contracts (22%) with Venezuelan men being more likely than Venezuelan women to have a written contract (25% and 18%, respectively). This leaves them without labour protections, stability, benefits, or employment rights. These patterns align with findings that migrant women in Colombia face limited credential recognition, discriminatory hiring, and inflexible working conditions that exacerbate care burdens (Woldemikael et al., 2022; IOM, 2021). Carmen described the precarious nature of her employment: “it’s by hours, if I don’t work I don’t get payment [...] vacations I can’t have, there are no paid vacations.” This lack of formalisation reinforces poverty risks and places a greater burden on migrant workers.

The disparity in access to health insurance mirrors the divide in formal employment. While 97% of Colombians in the GEIH sample reported being insured, only 60% of Venezuelans did. Documentation challenges, informality, and bureaucratic barriers restrict access. Venezuelan women are slightly more likely than migrant men to obtain insurance (often due to their role managing family health), but they remain significantly less protected than Colombian nationals. These gaps reflect the consequences of gender-neutral policies that produce gender-blind effects (DANE and Ladysmith, 2021; Alianza por la Solidaridad, 2021).

Even when working, Venezuelan women earn substantially less than Colombian nationals and Venezuelan men. Despite many having higher education, they frequently experience downward occupational mobility, taking low-paid or unstable jobs far below their skill level. Our results indicate an 11% wage gap between men and women, increasing to 18.5% wage gap when comparing Venezuelan women and Colombian men.

However, migration can also bring improved stability. One of our key-informants disclosed during her interview that, back in Venezuela, she had to juggle three jobs as an engineer just to support her family, contrasted with a single (though still precarious) job in Colombia that finally allowed time with her daughter, who also gained admission to a good school in Colombia.

Intersectional Disadvantage and Everyday Realities

Although the EPM survey responses report relatively low discrimination, interview data presents a different picture. Venezuelan women consistently described experiencing xenophobia and gendered prejudice. Gabriella noted that Colombia is the first place where she encountered xenophobia and that Colombians think Venezuelans are taking their jobs because they are willing to work for lower wages.

She also explained how historical class dynamics, once reversed between Colombia and Venezuela, have shaped current stereotypes, with some Colombians seeing the struggles for Venezuelans as karma.

Sexualised stereotypes were pervasive. A taxi driver casually remarked to Gabriella on the affordability of Venezuelan prostitutes upon hearing her accent; Maria said Venezuelan women are commonly labelled “easy women,” echoing media narratives suggesting they often engage in sex work. She recounted taxi drivers who would kidnap Venezuelan women by refusing to let them exit unless they shared personal information. These behaviours align with findings in an Oxfam (2019) study where half of surveyed populations in Colombia, Ecuador, and Peru believe Venezuelan migrant women will end up engaging in prostitution. This reinforces the hypersexualisation of Venezuelan migrant women (Woldemikael et al., 2022).

Gender discrimination also shapes everyday interactions. Gabriella observed: “My partner is almost always treated better [...]. The society on the border is quite macho.” Women reported being ignored in favour of their husbands, spoken over, or dismissed - patterns consistent with research showing patriarchal norms persistent in both countries (Stefoni et al., 2021; Wilson, 2014).

These experiences illustrate the continuum of violence described by Obinna (2023) in which structural inequalities, legacies of violence, and everyday microaggressions constrain women's agency throughout the migration journey. These findings highlight that even between countries with shared language, culture, and history, migration is neither seamless nor free from hostility.

Broader Implications for Integration Policy

Taken together, these findings show that migration policy should not treat migrants as a homogenous category. Although Colombia's regularisation efforts mark an unprecedented humanitarian step in South-South migration governance, the policy framework remains largely gender-neutral in design and therefore gender-blind in effect. By overlooking the specific obstacles that limit women's ability to convert rights on paper into capabilities in practice, Colombia risks underutilising a group with significant economic and social potential.

Targeted policies would both enhance women's capabilities and leverage their full economic and social contributions. As Stefoni et al. (2021) reminds us: “women have historically moved and travelled through public and private spaces, and in their displacement, they have crossed not only geographical, but also social (gender, ethnic, and class) borders. The invisibility of these practices has allowed the reproduction of patriarchal structures” (p. 533). In other words, while being Venezuelan may make them stand out, being a woman makes their struggles invisible, also to authorities. Recognising and addressing this invisibility is essential for meaningful integration.

Conclusion

Colombia's policy architecture and the shift from emergency response to long-term socio-economic integration, remains notable for its pragmatism and scale. Yet a gender-neutral design has produced adverse effects for women in which they are most frequently addressed as mothers to be 'protected' or as potential victims of trafficking, rather than as economic agents. Policy priorities emerging from our analysis highlight the importance of converting regularisation into real labour market access by easing credential recognition and promoting pathways to formal work; expanding care infrastructure; combatting xenophobia and sexualised stigma through public awareness campaigns and employer guidelines; and promoting co-design of policies with migrant women such that policies reflect lived experiences and deliver better outcomes.

These implications travel beyond Colombia. This case study challenges common assumptions about South-South migration: cultural and linguistic proximity does not erase (gendered) discrimination or economic marginalisation, and migrants are never a homogenous category. A more accurate lens is intersectional and capability focused, recognising both constraint and agency, and asking what institutional changes enable women to turn legal status into genuine opportunity.

BIBLIOGRAPHY

- Alianza por la Solidaridad. (2021). Impacto de la violencia basada en género (VBG) en las mujeres migrantes/desplazadas y su acceso al sistema de protección, justicia y reparación en Colombia. *Alianza – European ActionAid España*. <https://www.alianzaporlasolidaridad.org/casos-impacto-de-la-violencia-basada-en-genero-en-las-mujeres-migrantes-desplazadas-en-colombia>
- Alvarez, J., Arena, M., Brousseau, A., Faruquee, H., Fernandez-Corugedo, E. W., Guajardo, J., Peraza, G., and Yepez, J. (2022). Regional spillovers from the Venezuelan crisis (IMF Departmental Paper No. 2022/019). *International Monetary Fund*. <https://doi.org/10.5089/9798400224478.087>
- Arena, M., Fernandez-Corugedo, E., Guajardo, J., and Yepez, J. F. (2022, December 7). Venezuela's migrants bring economic opportunity to Latin America. *International Monetary Fund*. <https://www.imf.org/en/News/Articles/2022/12/06/cf-venezuelas-migrants-bring-economic-opportunity-to-latin-america>
- Bastia, T. and Piper, N. (2024) 'Gendered Migration in the Global South: An Intersectional Perspective on Inequality', in Crawly, H. and Teye, J.K. (ed.) *The Palgrave Handbook of South-South Migration and Inequality*. Switzerland: Palgrave Macmillan, pp. 398-412. https://doi.org/10.1007/978-3-031-39814-8_1.
- Bitar, S. (2022). *Migration in Colombia and public policy responses* (Policy Document Series No. 34). UNDP Latin America and the Caribbean. <http://www.undp.org/latin-america>
- Blé, M. (2023). A forgotten response and an uncertain future: Venezuelans' economic inclusion in Colombia. *Refugees International*. <https://www.refugeesinternational.org/reports-briefs/a-forgotten-response-and-an-uncertain-future>
- Bolles, A. L., and Yelvington, K. A. (2010). Introduction: Dignity and economic survival: Women in Latin America and the Caribbean and the work of Helen I. Safa. *Caribbean Studies*, 38(2), 1-7.
- Bull, B., and Rosales, A. (2020). The crisis in Venezuela: Drivers, transitions, and pathways. *European Review of Latin American and Caribbean Studies*, (109), 1-20. <https://www.jstor.org/stable/10.2307/26936900>
- Calderón-Jaramillo, M., Parra-Romero, D., Forero-Martínez, L. J., Royo, M., and Rivillas-García, J. C. (2020). Migrant women and sexual and gender-based violence at the Colombian-Venezuelan border: A qualitative study. *Journal of Migration and Health*, 1-2, 100003. <https://doi.org/10.1016/j.jmh.2020.100003>
- Cerrutti, M. (2022). Gender migration in Latin America. In A. E. Feldmann et al. (Eds.), *The Routledge history of modern Latin American migration* (pp. 159-171). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003118923>
- Cosgrove, S., and Tzul Tzul, A. M. (2022). Latin America: Introducing the region. In N. T. Fernandez and K. Nelson (Eds.), *Gendered lives: Global issues* (Chap. 7). State University of New York Press.
- Crenshaw, K. (1991). Mapping the margins: Intersectionality, identity politics, and violence against women of color. *Stanford Law Review*, 43(6), 1241-1299. <https://doi.org/10.2307/1229039>
- DANE and Ladysmith (2021). *Nota Estadística: Población migrante venezolana en Colombia, un panorama con enfoque de género*. Colombia: Departamento Administrativo Nacional De Estadística.
- DANE. (2022). *Pulso de la Migración*, Ronda 3 (Jan-Feb 2022). <https://www.dane.gov.co/index.php/estadisticas-por-tema/demografia-y-poblacion/encuesta-pulso-de-la-migracion-epm>
- DANE. (2023a). *Encuesta Pulso de la Migración (EPM), 2023 (V-2023)*. <https://microdatos.dane.gov.co/index.php/catalog/799>

DANE. (2023b). *Gran Encuesta Integrada de Hogares* (GEIH), 2023. <https://microdatos.dane.gov.co/index.php/catalog/782>

de Haas, H. (2010). Migration and development: A theoretical perspective. *International Migration Review*, 44(1), 227–264. <https://doi.org/10.1111/j.1747-7379.2009.00804.x>

de Rodríguez, O. M. S., Martínez, C. E. T., and Miranda, M. J. Z. (2022). Yearnings of the Venezuelan immigrant population in Colombia: A vision from the new dynamics of human mobility. *Migraciones Internacionales*, 13(1), 1–24. <https://doi.org/10.33679/rmi.viii.2439>

Esquivel, K. (2026, January 24). Voices of the Venezuelan diaspora after Maduro's ouster: How millions live abroad as they wonder if it's time to return. *CNN*. <https://edition.cnn.com/2026/01/24/americas/venezuelans-in-exile-consider-return-latam-intl>

Frouws, B., Forin, R., and Tomasi, S. (2026, January 8). Venezuela after Maduro: Mixed migration implications of a sudden regime rupture. *Mixed Migration Centre*. <https://mixedmigration.org/articles/venezuela-after-maduro-mixed-migration-implications/>

García-Moreno, C., Heise, L., Jansen, H. A. F. M., Ellsberg, M., and Watts, C. (2005). *Violence against women*. *Science*, 310(5752), 1282–1283.

Holloway, K., Daigle, M., Lozada, A. A., and Murad, R. (2022). *Changing gender norms in displacement: Venezuelans in Bogotá, Cúcuta and Pasto*, Colombia (HPG Working Paper). ODI. <https://odi.org/en/publications/changing-gender-norms-in-displacement-venezuelans-in-bogotá-cúcuta-and-pasto-colombia/>

International Crisis Group. (2022). *Hard times in a safe haven: Protecting Venezuelan migrants in Colombia*. <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/andes/colombia-venezuela/hard-times-safe-haven-protecting-venezuelan>

International Organization for Migration. (2021). *Employment and education: Obstacles and capabilities of migrant and refugee women from Venezuela*. Displacement Tracking Matrix; Office of the Director General's Special Envoy for the Regional Response to the Venezuelan Situation. <https://dtm.iom.int/sites/g/files/tmzbd11461/files/reports/2-employment%28V2%29ML.pdf>

Ivancheva, M., and Keating, K. (2020). 'Revisiting precarity, with care: Productive and reproductive labour in the era of flexible capitalism', *Ephemera: Theory & Politics in Organization*, 20(4), pp. 251–282. <https://ephemerajournal.org/sites/default/files/2022-01/20-4ivanchevakeating.pdf>

Lzaguire, L., and Walsham, M. (2021). *South-south migration from a gender and intersectional perspective: An overview* (MIDQ Working Paper). Migration for Development & Equality (MIDEQ). <https://www.mideq.org/en/resources-index-page/south-south-migration-gender-and-intersectional-perspective> Wilson, T. D. (2014). Violence against women in Latin America. *Latin American Perspectives*, 41(1), 3–18. <https://doi.org/10.1177/0094582X13492143>

Merry, S. E. (2003). Constructing a global law: Violence against women and the human rights system. *Law & Social Inquiry*, 28(4), 941–977.

Obinna, D. N. (2023). Violence across borders: Venezuelan women and the continuum of violence in migration and settlement. *Feminist Criminology*, 19(2), 107–129. <https://doi.org/10.1177/15570851231216391>

OECD. (2020). *SIGI 2020 regional report for Latin America and the Caribbean*. OECD Publishing. <https://www.oecd.org/fr/developpement/sigi-2020-regional-report-for-latin-america-and-the-caribbean-cb7d45d1-en.htm>

Oso, L., and Ribas-Mateos, N. (2013). An introduction to a global and development perspective: A focus on gender, migration and transnationalism. In L. Oso and N. Ribas-Mateos (Eds.), *The international handbook on gender, migration and transnationalism: Global and development perspectives* (pp. 1–18). Edward Elgar.

Oxfam (2019). *Yes, But Not Here. Perceptions of Xenophobia and Discrimination Towards Venezuelan Migrants in Colombia, Ecuador and Peru*. Oxford: Oxfam International. Available at: https://oxfamlibrary.openrepository.com/bitstream/handle/10546/620890/bp_yes_but_not_here_en_xenophobia-migration-venezuela-251019-en.pdf

Sen, A. (1999). *Development as freedom*. Anchor Books.

Stefoni, C., Guizardi, M., López, E., and Gonzàlvez, H. (2021). Women, borders and mobilities in Latin America. In C. Mora and N. Piper (Eds.), *The Palgrave handbook of gender and migration* (pp. 531–548). Palgrave Macmillan. <https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-030-6334-9>

Wies, J. (2011). Practicing political economy: Anthropology and domestic violence advocacy. *Practicing Anthropology*, 33(3), 4–8.

Wise, R. D., Covarrubias, H. M., and Puentes, R. (2013). Reframing the debate on migration, development and human rights. *Population, Space and Place*, 19(4), 430–443. <https://doi.org/10.1002/psp.1783>

Woldemikael, O., Villamil, S. L., Uribe, M. A., and Daly, J. (2022). *Overcoming barriers to Venezuelan women's inclusion and participation in Colombia* (Policy Paper 259). Center for Global Development. <https://www.cgdev.org/publication/overcoming-barriers-venezuelan-womens-inclusion-and-participation-colombia>

Zlotnik, H. (1995). Migration and the family: The female perspective. *Asian and Pacific Migration Journal*, 4(2–3), 253–271. <https://doi.org/10.1177/011719689500400205>

HVEM BESTEMMER OVER TRANSKROPPEN?

OM AT PERFORMESIT KØN TILSTRÆKKELIGT OG AUTENTISK I MØDET MED CENTER FOR KØNSIDENTITET

AF JONATHAN RO BÁRÐARSON TÓRGARÐ

BASERET PÅ SPECIALET "HVAD ER TRANS NOK?: AUTENTICITET, ENOUGHNESS, PERFORMATIVITET OG TRANSKØNNETHED I CENTER FOR KØNSIDENTITET", KU 2025.

QR-KODE TIL
SPECIALET

Gennem egne levede erfaringer og forskellige undersøgelser jeg har lavet i forbindelse med mit studie, er jeg blevet opmærksom på, at mange transpersoner i Danmark mistrives og føler sig uretfærdigt behandlet af det danske sundhedsvæsen, heriblandt Center for Kønsidentitet (CKI). Det nuværende politiske og samfundsmæssige landskab udgør i mange henseender udfordringer for transpersoner, og denne situation har været vedvarende gennem en længere år-række. I USA, England og mange andre steder er man begyndt at indskrænke transpersoners rettigheder lovmæssigt, og der ses tendenser af det samme i Danmark. Det er centralt at belyse de udfordringer, transpersoner møder i deres hverdag, da mange transpersoner i øjeblikket oplever betydelige belastninger og usikkerheder i forbindelse med at navigere i sociale og institutionelle sammenhænge.

I denne artikel undersøger jeg, hvordan transpersoner oplever mødet med CKI, og særligt hvordan de indledende samtaler præges af krav om at performe sin kønsidentitet på institutionens præmisser. Med afsæt i Butlers begreber om performativitet og den heteroseksuelle matrice (1990; 1993) analyserer jeg, hvordan CKI som institution opererer ud fra en normativ og essentialistisk kønsforståelse. Hertil anvender jeg Faircloughs kritiske diskursanalyse (1992) til at belyse de magtforhold, der gør sig gældende i mødet mellem transpersonen og institutionen. Afslutningsvis trækker jeg på begreberne enoughness (Blommaert & Varis, 2011) og autenticitet (Leppänen et al., 2015) for at undersøge, hvordan transpersonen ikke blot skal bevise sit køn, men gøre det på en måde, der lever op til institutionens specifikke forestillinger om, hvad det vil sige at være tilstrækkeligt og autentisk kønnet.

Chicagoskolens etnografi

Konkret har jeg foretaget kvalitative, narrative interviews med transpersoner, der har erfaringer med at være i udredningsforløb ved CKI. Fokus i interviewene har været informanternes egne oplevelser med institutionen, og formålet har været at få indblik i, hvordan de forstår og erfarer mødet med CKI. Opslaget jeg lavede på en lukket Facebook-gruppe for transpersoner i Danmark, førte til otte henvendelser, hvoraf fem henvendelser blev til interviews med fem transpersoner mellem 22 og 30 år med erfaringer fra CKI i København, Odense og Aalborg. Deltagerne inkluderer både transfeminine og transmaskuline personer, hvoraf én af disse er blevet afvist af CKI i at fortsætte det kønsbekræftende forløb og derved ikke kunne

påbegynde en eventuel medicinsk behandling på det pågældende tidspunkt. I den pågældende artikel vil jeg tage udgangspunkt i to af informanternes erfaringer. De er begge to blevet anonymiseret.

I min undersøgelse anvender jeg Chicagoskolens etnografiske tradition. Chicagoskolens etnografiske tilgang fokuserer på spændet mellem deltagelse og observation og undersøger sociale fænomener i deres naturlige kontekst (Adler & Adler, 2010). Metoden indebærer, at forskeren indtager rollen som deltagerobservatør for at opnå en dybere forståelse af normer, værdier og sociale strukturer. Det er centralt, at observatøren møder gruppen med et åbent og ikkefor-dømmende blik, da tæthed og involvering kan give et dybere indblik i menneskers erfaringer og sociale interaktioner.

Performativitet, autenticitet og enoughness

Judith Butlers performativitetsbegreb, introduceret i deres gennem-brudsværk *Kønsballade* (1990), afviser ideen om køn som en iboende essens. Køn er derimod noget vi konstant gør gennem gentagne handlinger og diskurser og ikke noget vi er. Sociale normer socialiserer os til at performe køn på måder, der fremstår naturlige, men som i virkeligheden er normative konstruktioner.

Tæt forbundet hermed er Butlersbegreb om den heteroseksuelle matrice; en normativ sammenkædning af biologisk køn, socialt køn og seksualitet, hvor heteroseksualitet fremstår som standard, og alt andet risikerer at blive gjort afvigende eller utænkeligt.

I *Kroppe af Betydning* (1993) responderer Butler på kritikken om, at de i *Kønsballade* havde "glemt kroppen". Butler argumenterer for, at biologiske kønsforskelle aldrig er rent stoflige, men altid allerede diskursivt formede; vi artikulerer og konstruerer forskellene gennem sproget. Dermed bliver det biologiske køn ikke noget, der går forud for sproget, men snarere en effekt af de normative processer, der sætter det som naturligt og forudgående: konstruktionens konstruktion.

Butler understreger, at biologisk køn ikke er en neutral kendsgerning, men et resultat af regulative normer, der virker performativt og tjener til at konsolidere en heteroseksuel samfundsorden. Diskursen er således altid formativ i forhold til kroppen, men Butler præciserer, at diskursen ikke er den eneste faktor. Normer, biologiske realiteter, sociale relationer og historiske forhold spiller alle ind i dannelsen af kroppens materie.

Blommaert og Varis' begreb *enoughness* beskriver identitet som sammensat af semiotiske træk, der signalerer tilhørsforhold til bestemte kategorier. Adgangen til disse træk er ulige fordelt, og spørgsmålet om at fremstå "autentisk" inden for en given identitetskategori fungerer sjældent som et klart defineretsæt kriterier, men snarere som et kompromis (Blommaert & Varis, 2011). I artiklen bruger jeg ordet 'tilstrækkelig' som en dansk oversættelse af *enoughness*.

Autenticitet forstås i forlængelse heraf som en socialt forhandlet størrelse frem for en fast egenskab. Som Leppänen et al. påpeger, handler det om, hvilke sproglige og semiotiske praksisser der anerkendes som legitime i en given kontekst, og hvordan disse normer løbende forhandles og håndhæves (Leppänen et al., 2015).

At (skulle) følge den heteroseksuelle matrice

Flere af mine informanter gav under mine samtaler med dem, udtryk for, at de følte de var nødt til at forvrænge deres egne sandheder - det kunne være i forbindelse med, at blive spurgt ind til hvilket legetøj de legede med som barn, deres relationer, hvilket tøj de kunne lide at gå med og/eller seksualitet og seksuelle præferencer- og partnere. Denne oplevelse havde Nikolaj bl.a., da han havde sine første samtaler med CKIs behandlere. Han blev spurgt ind til sin seksualitet og blev spurgt om, hvor han ville placere sig selv på en skala, hvor heteroseksuel var i den ene ende, homoseksuel i den anden og biseksuel i midten.

Når man ser på køn i et samfundsmæssigt perspektiv, ser man tit på det som binært og heteroseksuelt, da dette er "normen" - majoriteten lever binært og heteroseksuelt. Butler skriver i *Kønsballade* (1990), at:

Heteroseksualitet, som obligatorisk og naturaliseret institution, fordrer og regulerer køn, som en binær relation, hvor det maskuline begreb er differentieret fra et feminint begreb, og hvor denne differentiering gennemføres via heteroseksuelle begærpraksisser. (Butler, 1990, s. 68).

Ud fra denne forståelse af det heteroseksuelle og af kønnet kan det tolkes som, at hvis en person transitionerer fra kvindetil mand, vil han automatisk være til kvinder - altså heteroseksuel. Butler mener, at der ofte sker en misforståelse af, at socialt køn og biologisk køn sker i forlængelse af hinanden. Heraf kommer der en sammenvævning af køn og begær. Fordi køn tænkes at være biologisk funderet, sker der ofte en misforståelse af, at seksualitet også er det, da naturaliseringen af køn og seksualitet som biologisk funderet og sammenvævet er så almindelig.

(Nikolaj, 1.1)

Nikolaj: "Jeg vidste godt at jeg ikke var heteroseksuel men jeg svarede heteroseksuel fordi jeg vidste at hvis det ligesom var det der fældede mig for at komme på hormoner så..."

Inter.: "Det var ikke det værd"

Nikolaj: "Nej det var det virkelig ikke"

Nikolajs oplevelse med at skulle gemme sin seksualitet er et gennemgående tema for mange transpersoner. Der er en generel idé i transmiljøet om, at CKI gerne ser transpersonen værende så binære og heteroseksuelle som muligt. Nikolajs oplevelse af at skulle lyve for ikke at blive fældet, som han selv siger, kan problematiseres, da der kan argumenteres for, at køn og seksualitet ikke hænger sammen.

Da Nikolaj begynder sit forløb ved CKI, udtrykker han, at han gerne vil transitionere fra kvinde til mand. For CKI betyder dette, at han derfor må være heteroseksuel, fordi det maskuline differentieres fra det feminine, og fordi det heteroseksuelle fordrer og regulerer kønnet som binært og dermed også heteroseksuelt. Nikolaj oplever derfor ikke, at han kan være ærlig omkring sin seksualitet, da han får fornemmelsen af, at CKI er en institution, der reproducerer heteroseksualitet som obligatorisk og som en naturaliseret institution. Ud fra Nikolajs oplevelse kan det antages, at CKI er med til at opretholde tanken om, at køn, seksualitet og begær er koblet sammen. Derudover tyder det ifølge Nikolaj på, at CKI ser socialt køn og biologisk køn i forlængelse af hinanden.

(Simone 1.1)

Simone: "men jeg havde det også bare sådan jeg skal bare fremstå så binært som muligt"

Inter.: "Så du gik ligesom ind til det med det.. en tankegang om at hvis jeg fremstår binært nok så skal jeg nok komme igennem det... fordi det er det der skal til for CKI"

Simone: "ja"

(Simone 1.2)

Simone: "Jeg stresser en uge op til mødet omkring det og hvad skal jeg sige hvad skal jeg spørge om hvordan præsenterer jeg mig rigtigt øh fordi man går jo rundt med en eller anden frygt om at hvis man ikke præsenterer sig rigtigt så stopper de en"

Simone forklarede mig, at hun under sine indledende samtaler var bekymret for, om hun fremstod tilstrækkelig (Blommaert & Varis, 2011) i sit binære udtryk. Hun oplevede, at CKI havde en bestemt forestilling om, hvordan en transfeminin kvinde skulle være og se ud, og hun var derfor nervøs for, om hun kunne leve op til dette binære ideal. Hun gav udtryk for, at hvis hun forsøgte at fremstå så binær som muligt, ville det forhåbentlig være tilstrækkeligt for CKI.

Simone fortalte også, hvordan hun inden samtalerne bekymrede sig for, hvordan hun præsenterede sig, og om hendes forløb kunne blive stoppet, hvis hun ikke fremstod på den "rigtige" måde. Frykten for, at CKI kan stoppe et behandlingsforløb, er en gennemgående bekymring blandt mange transpersoner. Det er tidligere forekommet, at transpersoner har fået frataget behandling, ofte med henvisning til psykisk ustabilitet. Særligt transkvinder oplever at få nægtet yderligere behandling, såsom kønsbekræftende operationer, med begrundelse i deres mentale helbred.

Ud over udtryk, ytrede Simone også en bekymring for hendes sproglige performance. Når vi brugersprog, performer vi konstant, og hendes bekymring var, at hun gennem sit sprog kunne blive "fældet" for ikke at fremstå autentisk (Leppänen et.al., 2015) i sine transitionsønsker og "feminine" sproglige færdene.

Når transpersonen træder ind i CKI's lokaler, tvinges de derfor til at udføre en særlig performance. Både kropsligt og sprogligt oplever mine informanter, at de må performe "rigtigt". Der ligger en latent nervøsitet i denne situation, hvor transpersonen kan føle, at de skal til audition i deres eget køn.

Hvad kom først: socialt køn eller biologisk køn?

Når Butler beskriver det sociale køn som noget konstrueret i *Kønsballade* (1990), tilføjer de senere hen i *Kroppe af Betydning* (1993), hvordan det biologiske køn til dels også er konstrueret. Måden, hvorpå det biologiske køn kan ses som værende konstrueret, er gennem de talehandlinger, vi udfører gennem diskurser om biologisk køn. Det biologiske køn er ikke en neutral og naturlig sandhed. Det er en konstruktion, fordi kroppen konstant fortolkes gennem kulturelle og sociale normer, derfor mener Butler, at det biologiske køn også er underlagt diskurs og performativitet ligesom det sociale køn. De skriver blandt andet:

Hvis sociokønnet består af de sociale betydninger, som biokønnet antager, så ophober biokønnet ikke sociale betydninger, det antager; i løbet af denne antagelsesproces gives der afkald på det biologisk kønnede, og sociokønnet dukker op, ikke som en term i et kontinuerligt modsætningsforhold, men som den term, der opsuger og forskyder "det biologiske køn", markeringen af dettes fuldstændige substantiation til sociokønnet eller det, der set fra et materi-alistisk synspunkt kunne udgøre en fuldstændig desubstantiation. (Butler, 1993 (2023), s. 30-31)

Her udfolder Butler idéen om, at det sociale køn "opsluger" idéen om det biologiske køn gennem diskursen - kroppen som materie har ingen kønnet betydning uden for diskursen, den bliver kønnet gennem sociale og kulturelle fortolkninger. Selvom vi fødes med en krop, et materie, der tilskrives et biologisk køn, bliver denne krops betydning formet gennem de sociale og kulturelle normer, vi er omgivet af og konstant påvirkes af. På den måde bliver kønnet også kropsligt gennem diskursen og sproget. Butler udfordrer forestillingen om et autentisk eller essentielt køn, der er iboende i mennesket, idet køn altid må forstås som performativt og socialt konstrueret.

(Nikolaj 1.2)

Inter.: "Kan du mærke nogle forskelle i hvordan dit møde er med behandlerne nu" (10 år efter første samtale)

Nikolaj: "Meget bedre fordi de netop ser mig som færdig"

Inter.: "Færdig brygget transmand"

Nikolaj: "Ja og jeg er ligesom binær fordi det ved de jo ikke noget om"

Nikolaj giver her udtryk for, hvordan han mener, at CKI ser ham som værende "færdig", hvortil jeg kommenterer "færdigbrygget transmand", hvorefter Nikolaj bekræfter på linje 5 og siger "Ja og jeg er ligesom binær fordi det ved de jo ikke noget om".

Ved at sige at han er "færdig", giver Nikolaj udtryk for, at der for CKI er et endepunkt, et punkt hvor transpersonen er nok sit køn - tilstrækkelig (Blommaert & Varis, 2011) i sit køn. Samtidig med dette giver Nikolaj også udtryk for, at tilstrækkeligheden sker når man præsenterer sig binært. Han giver udtryk for, at dette slutpunkt opnås når transpersonen fremstår binært nok ifølge CKIs kønsideal. Dette giver et indtryk af, at CKI ser det sociale køn i forlængelse af det biologiske køn. Konkret betyder det, at når Nikolaj transitionerer fra kvinde til mand, antager CKI, at han som mand naturligt vil begære kvinder og fremstå maskulint.

Hans kønsidentitet skal med andre ord følge en bestemt biologisk og heteroseksuel logik for at blive anerkendt som legitim. Det er netop denne logik, Nikolaj navigerer inden for, når han vælger at skjule sin seksualitet; han tilpasser sig institutionens forventning om, at biologisk køn, socialt køn og seksualitet hænger uløseligt sammen.

Men ifølge Butlers teoretisering, er det omvendt. Det er ikke det biologiske køn, der bestemmer det sociale køn, det er det sociale køn, der opsluger og former, hvordan vi forstår det biologiske. Nikolajs krop tillægges betydning gennem de kulturelle og sociale normer, CKI opererer inden for. Det er disse normer, der afgør, hvad hans krop betyder, og hvad den skal gøre. Når CKI vurderer, at han nu er "færdig", er det ikke fordi hans krop i sig selv signalerer et afsluttet køn, det er fordi han nu performer sit køn på en måde, der passer ind i institutionens binære og heteroseksuelle forestilling om, hvad en mand er. CKIs kønsopfattelse står dermed i direkte opposition til Butlers, idet institutionen behandler kønnet som en indre essens snarere end en diskursiv konstruktion.

Konklusion

I denne undersøgelse, har jeg forsøgt at belyse, hvordan transpersoner oplever mødet med Center for Kønsidentitet som præget af et krav om at performe et binært og heteroseksuelt kønsudtryk for at blive anerkendt og få adgang til behandling. Gennem Nikolajs og Simones fortællinger tegner der sig et billede af en institution, der opererer ud fra en essentialistisk kønsforståelse, hvor transpersonen skal fremstå tilstrækkelig (Blommaert & Varis, 2011) og autentisk (Leppänen et.al., 2015) i sit køn på institutionens præmisser.

Informanternes oplevelse af at skulle tilpasse eller forvrænge deres egne fortællinger understreger netop Butlers pointe om, at køn er performativt og konstrueret. Det er ikke et udtryk for, at informanterne ikke er "ægte" i deres kønsidentitet, tværtimod. Det er et udtryk for, at der opstår en konflikt mellem den måde, køn leves og erfares på, og den måde, institutionen forventer, at køn fremstår på. Butler viser i *Kønsballade* (1990), hvordan forestillingen om køn som en indre essens opretholdes gennem gentagne normer og forventninger, og det er præcis denne mekanisme, der gør sig gældende, når Nikolaj skjuler sin seksualitet og Simone stresser over sin præsentation. Køn kan således ikke forstås som en simpel og lineær størrelse, der blot aflæses fra kroppen, det er noget, der konstant forhandles, og som i mødet med CKI tvinges ind i et binært og heteroseksuelt skema.

Begreberne enoughness (Blommaert & Varis, 2011) og autenticitet (Leppänen et.al., 2015) synliggør, at transpersonen ikke blot skal bevise sit køn, men gøre det på en måde, der lever op til institutionens specifikke og ofte uudtalte kriterier. Denne asymmetriske magtrelation fratager transpersonen kontrollen over sin egen kønsidentitet og sin fortælling om sig selv.

Erving Goffman skriver i *Anstalt og Menneske* (1961) om, hvordan den totale institution fratager individet sin selvbestemmelse og sin handlefrihed:

For det første ødelægger eller besudler den totale institution lige netop de handlinger, som ude i tilværelsen har den rolle at bevidne for den pågældende de hans nærmeste, at han har en vis magt over sin situation - at han er et menneske med "voksen" selvbestemmelse og handlefrihed. (Goffman, 1961 (2022), s. 73).

Transpersonen fratages magten over sin egen situation i forhandlingen med CKI. Det er problematisk, at transpersonen fratages denne magt over selvet og bliver nødt til at indrette sig efter institutionen. Kønnen er nødt til at forblive noget, transpersonen har kontrol over, og CKI bliver nødt til at bortkaste idéen om kønnen som en indre essens for at kunne imødekomme transpersonen. For at de to, transpersonen og institutionen (behandleren) skal kunne forene sig, må institutionen kunne forene sig med tanken om, at kønnen er noget konstrueret, der er konstant foranderligt.

LITTERATUR

Adler, P. A., & Adler, P. (2010). Tales from the field: Reflections on four decades of ethnography. *Qualitative Sociology Review*, 8(1).

Blommaert, J., & Varis, P. (2011). Enough is enough: The heuristics of authenticity in superdiversity. *Tilburg Papers in Culture Studies*, 2.

Butler, J (1990 (2010)): *Kønsballade*. Forlaget THP.

Butler, J (1993 (2023)): *Kroppe af Betydning*. Klim.

Goffman, E (1961 (2022)): *Anstalt og Menneske*. Paludans Forlag.

Leppänen, S., Spindler Møller, J., Rørbeck Nørreby, T., Stæhr, A., & Kytölä, S. (2015). Authenticity, normativity and social media. *Discourse, Context and Media*, 8, 1–5.

SCAN QR-KODEN FOR AT HENTE PDF'EN MED ALLE ARTIKLERNE